

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσία, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ

Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἑξωτερικοῦ φρ. χρ. 8

Δι' συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἑξωτ. φρ. χρ. 0,15

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθήναις

Ὀδὸς Αἰόλου, 117, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 5ος.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 1 Αὐγούστου 1898

Ἔτος 20ον.—Ἀριθ. 32

Η ΣΦΙΓΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

Βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας

(Συνέχεια ἴδε σελ. 241)

Ὁ πλοίαρχος Λάν Γκὺ ἐσκέφθη ἐπὶ τινὰς στιγμὰς καὶ κατόπι, στραφεὶς πρὸς τὸν Διὸρ Πέτερς, ἠρώτησεν :

— Εἶνε ἀλήθεια, ὅτι πέραν τοῦ ὀγκοστοῦ τετάρτου παραλλήλου, ὁ ὀρίζων ἐκλείετο ἀπὸ τὸν ἀτμώδη ἐκεῖνον πέπλον, ὁ ὁποῖος περιγράφεται εἰς τὸ διήγημα ;.. Τὸν εἶδες ;.. τὸ εἶδες μὲ τὰ μάτια σου αὐτὸ τὸ μυστηριώδες πικρατέασμα ;.. καὶ τὸν καταρράκτην ;.. καὶ τὸ βάραθρον, μέσα εἰς τὸ ὁποῖον ἐχάθη τὸ πλοίαριον τοῦ Ἀρθούρου Πύμ ;

Μὰς ἠτένισε, τὸν ἕνα κατόπι τοῦ ἄλλου, ὁ μιγάς, καὶ ἐκίνησε τὴν ὀγκώδη του κεφαλήν.

— Δὲν ἤξεύρω ... εἶπε. Τί μ' ἐρωτήσατε, πλοίαρχε ;.. Ἕνας πέπλος ἀπὸ ἀτμούς ;.. ἂ, ναί ! .. εἰμπορεῖ ... μοῦ φαίνεται. . .

Προφανῶς ὁ Διὸρ Πέτερς οὐδέποτε εἶχεν ἀναγνώσῃ τὸ βιβλίον τοῦ Ἐδγαρ Πόε, πιθανὸν μάλιστα καὶ νὰ μὴν ἤξευρε γράμματα. Ἀφ' οὗ ἁπλῆ παρέδωκε τὸ χειρόγραφον τοῦ Ἀρθούρου Πύμ, δὲν εἶχε φροντίσῃ, φαίνεται, διὰ τὰ περαιτέρω. Ἀπομονωθεὶς, πρῶτα εἰς τὸ Ἰλλינוῦς καὶ κατόπιν εἰς τὴν Φαλκλάνδην, δὲν εἶχε μάθῃ οὔτε τὰ κατὰ τὴν ἐμφάνισιν τοῦ βιβλίου, οὔτε τὴν ἐντύπωσιν τὴν ὁποίαν εἶχε κάμῃ, οὔτε τὴν φανταστικὴν καὶ ἀπίθανον λύσιν, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἐπινοήσῃ ὁ ἀμερικανὸς συγγραφεὺς, διὰ νὰ ποτερωτῶσιν ὅπως δὴ ποτε τὴν διήγησιν τῶν παραδόξων ἐκεῖνων περιπετειῶν.

Ἄλλως τε, ὅλα ἐκεῖνα τὰ ὑπερφυσικά καὶ τὰ θαυμάσια, τὰ ὁποῖα περιγράφονται εἰς τὸ τέλος τοῦ βιβλίου, δὲν ἠδύνατο νὰ εἶνε ἀπλῶς μία ὀπτικὴ ἀπάτη, γεννήματα τῆς ἐξημμένης φαντασίας τοῦ Ἀρθούρου Πύμ ;

Τότε, διὰ πρώτην φοράν ἀφότου ἤρχισεν ἡ συζήτησις αὕτη, ἠκούσθη καὶ ἡ φωνὴ τοῦ Τζέμ. Βέστ. Ἄν ὁ ὑποπλοίαρχος ἦτο μὲ τὴν γνώμην μου, ἂν τὰ ἐπιχειρήματά μου ἴσχυσαν νὰ τον κλονίσουν, ἂν ἐκηρύσσεται ὑπὲρ τῆς ἐξακολουθήσεως τοῦ ταξιδίου, — δὲν ἤξευρα

τίποτε. Ἐν πάσῃ περιπτώσει, ὁ Τζέμ. Βέστ περιωρίσθη νὰ ἐρωτήσῃ :

— Πλοίαρχε, αἱ διαταγαὶ σας ; ..

Ὁ πλοίαρχος Λάν Γκὺ ἐστράφη πρὸς τοὺς ἄνδρας τοῦ πληρώματος. Παλαιοὶ καὶ νέοι τὸν περιστοιχίζον, ἐνῶ ὁ Χῆρνε ἴστατο ὀλίγον ὀπίσω, ἑτοιμὸς νὰ παρέμβῃ, ὅταν ἤθελε κρίνῃ τὴν παρέμβασιν τοῦ ἀναγκάσαν.

Ὁ πλοίαρχος Λάν Γκὺ ἠρώτησε διὰ τοῦ βλέμματός τὸν ναύκληρον καὶ τοὺς συντρόφους του, περὶ τῶν ὁποίων ἐγνώριζε καλῶς, ὅτι ἡ ἀφοσίωσις των ἦτο πλήρης καὶ ἀνεπιφύλακτος. Τί ἀπάντησιν ἔλαβε, τί ἐξήγαγεν ἐκ τῆς φυσιογνωμίας τῶν ἀνδρῶν του, δὲν γνωρίζω. Τὸν ἤκουσα μόνον ψιθυρίζοντα αὐτὰς τὰς λέξεις :

— Ὡ, ἂν ἐξηρτάτο μόνον ἀπὸ ἐμέ . . . ἂν ὅλοι μ' ἐδεβαίοναν περὶ τῆς συνδρομῆς των ! ..

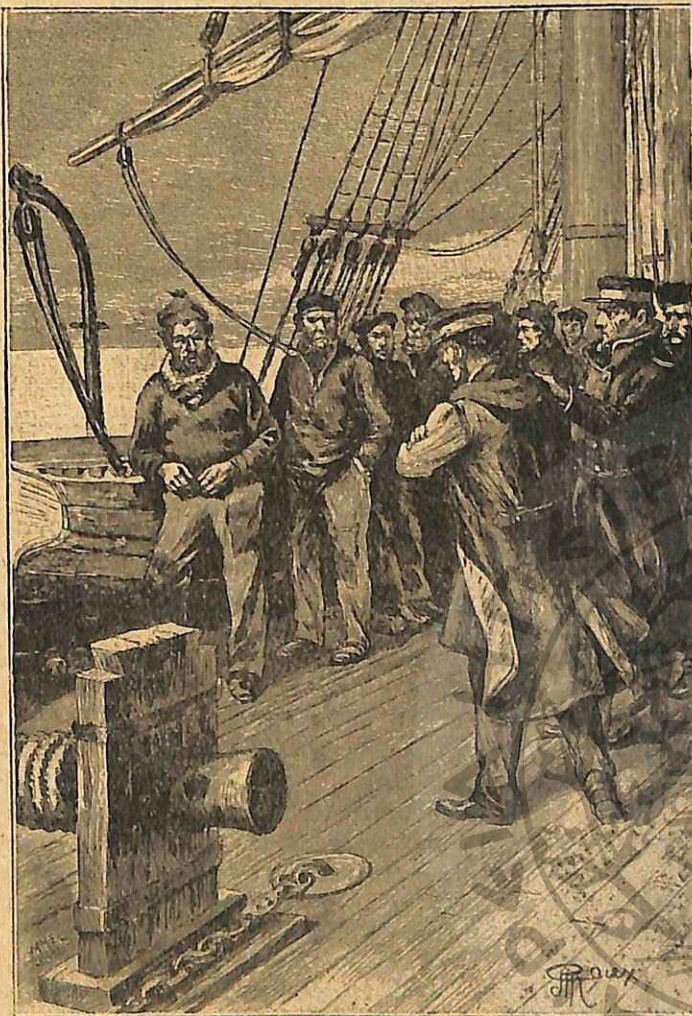
Τῷ ὄντι, ἄνευ τῆς ἐπιδοκιμασίας τοῦ πληρώματος, ἄνευ τῆς εἰλικρινοῦς συνδρομῆς ὁλων, δὲν ἠδύνατο ποσῶς νὰ ἐπιχειρήσῃ νέας ἐρεῦνας.

Τότε ὁ Χῆρνε ἔλαβε τὸν λόγον ἀποτόμως :

— Πλοίαρχε, εἶπε, δύο μῆνες ἐπέερασεν ἀπὸ τὴν ἡμέραν ποὺ ἐφύγαμεν ἀπὸ τὴν Φαλκλάνδην. Μὰς ἐπήρατε ἀπὸ ἐκεῖ μὲ τὴν συμφωνίαν, ὅτι δὲν θὰ μὰς ἐπηγαίνατε μακρύτερα ἀπὸ τὸ παγόφραγμα καὶ ἀπὸ τὴν νῆσον Τσάλακ. . .

— Δὲν εἶν' ἔτσι ! ἀνέκραξεν ὁ πλοίαρχος Λάν Γκὺ, διακόπτων μὲ ἀγανάκτησιν τὸν Χῆρνε. Ὅχι ! δὲν εἶν' ἔτσι ! Σὰς ἐπήρα διὰ ταξίδι, τὸ ὁποῖον ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ παρατείνω ὅσον θέλω καὶ ὅσον μοῦ ἀρέσει !

Μὲ συγχωρεῖτε, πλοίαρχε, ὑπέλαβεν ὁ Χῆρνε, διὰ τοῦ αὐτοῦ ἀποτόμου ὅρους. Ἐφθάσαμεν ἔως ἐδῶ, ὅπου κα-

Ἡ Ποῖς σου ἔδωσε τὸ δικαίωμα νὰ ὁμιλήσῃς ; .. (Σελ. 250, στήλ. α')

νένα πλοῖον δὲν ἔφθασε ποτέ, δηλαδή δὲν ἐτόλμησε ποτέ νὰ φθάσῃ, ξέχωρα ἀπὸ τὴν Ἰάνα ν. . . Νομίζομεν λοιπόν, ἐγὼ καὶ οἱ σύντροφοί μου, ὅτι εἶνε καιρὸς νὰ γυρίσωμεν εἰς τὴν Φαλκλάνδην, πρὶν μας εὕρῃ ἐδῶ κάτω ὁ χειμῶνας. . . Ἀπὸ ἐκεῖ, σεῖς πάλιν εἰμπορεῖτε νὰ γυρίσετε εἰς τὴν νῆσον Τσάλαλ, καὶ μάλιστα νὰ προχωρήσετε ὡς τὸν πόλον, ἂν σας ἀρέσῃ.

Ψέθυρος ἐπιδιοκμασίας ἠκούσθη. Ἦτο φανερόν ὅτι ὁ ὑποναύκληρος διηρμήνευε τὰ αἰσθήματα τῆς πλειονοψηφίας, τὴν ὁποίαν ἀπετέλουν ἀκριβῶς οἱ νεοσύλλεκτοι τοῦ πληρώματος. Τὸ νάντιταχθῆναι κατὰ τῆς γνώμης των, τὸ νάπαιτῆσαι τὴν ὑπακοὴν παρ' ἀνθρώπων τόσον ὀλίγον διαθεσιμῶν νὰ ὑπακούσουν, καί, ὑπὸ τοιοῦτούς ὅρους, νὰ προχωρήσῃ πρὸς τὰς ἐσχατίας τοῦ Ἀνταρκτικοῦ, θὰ ἦτο κίνημα ὅχι ἀπλῶς παράτολμον, ἀλλὰ παρρησιόγη, ἡ ὁποία ἀφεύκτως θὰ κατέληγεν εἰς συμφοράν.

Ἐν τούτοις ὁ Τζέμ. Βέστ ἐπενέβη, καὶ χωρήσας πρὸς τὸν Χῆρνε, τῷ εἶπε διὰ φωνῆς ἀπειλητικῆς :

— Ποῖος σοῦ ἔδωκε τὸ δικαίωμα νὰ ὀμιλήσῃς; . .

— Ὁ πλοίαρχος μᾶς ἐρώτησε, ἀπεκρίθη ὁ Χῆρνε. Εἶχα λοιπὸν τὸ δικαίωμα νάπαντῆσω.

Οἱ λόγοι οὗτοι ἐπροφέρθησαν μὲ τόσῃν αὐθάδειαν, ὥστε ὁ ὑποπλοίαρχος, ὁ συνήθως συγκρατῶν τὸν ἑαυτὸν του, θὰ παρεξέτρεπετο ἀφεύκτως, ἂν ὁ Λάν Γκὺ δὲν παρενέβαινε, λέγων :

— Ἡσύχασε, Τζέμ. . . Τίποτε δὲν εἰμποροῦμεν νὰ κάμωμεν, ἂν δὲν συμφωνήσουν πρῶτα ὅλοι !

Κατόπιν, ἀποταθείς πρὸς τὸν ναύκληρον :

— Ποία εἶνε ἡ γνώμη σου, Οὐρλίγκερλ; . .

— Εἶμαι ἑτοιμος, πλοίαρχε, νὰ ὑπακούσω εἰς τὰς διαταγὰς σας, οἰαδήποτε καὶ ἂν θὰ εἶνε ! ἀπῆντησεν ὁ ναύκληρος. Μοῦ φαίνεται ὅμως, ὅτι τὸ καθήκόν μας εἶνε νὰ μὴ ἐγκαταλείψωμεν τὸν Οὐίλλιαμ Γκὺ καὶ τοὺς ἄλλους, ὅσον ὑπάρχῃ ἀκόμη κάποια ἐλπίς νὰ τοὺς εὕρωμεν καὶ νὰ τοὺς σώσωμεν.

Ὁ ναύκληρος ἐσταμάτησε πρὸς στιγμήν, ἐνῶ πολλοὶ τῶν ναυτῶν, — ὁ Δράπ, ὁ Ρόγερ, ὁ Γρατιάνος, ὁ Στέρν, ὁ Μπούρρης — ἐνευον ἐπιδιοκμαστικῶς. Κατόπιν ἐξηκολούθησε :

— Ὅσον ἀφορᾷ τὸν Ἀρθούρου Πύμ. . .

— Δὲν πρόκειται περὶ τοῦ Ἀρθούρου Πύμ ! διέκοψεν ὁ πλοίαρχος Λάν Γκὺ ζωηρῶς, ἀλλὰ περὶ τοῦ ἀδελφοῦ μου Οὐίλλιαμ καὶ τῶν συντρόφων του. . .

Καὶ καθὼς εἶδα, ὅτι ὁ Δίρκ Πέτερς ἠτοιμάζετο νὰ διαμαρτυρηθῇ, τὸν ἤρπασα ἐκ τοῦ βραχίονος, καὶ μολοντί

λυσσῶντα ἐξ ὀργῆς, τὸν ἠνάγκασα νὰ σιωπήσῃ.

Ὅχι δὲν ἦτο ἡ στιγμή κατάλληλος διὰ νὰ ἐπανέλθωμεν εἰς τὸ ζήτημα τοῦ Ἀρθούρου Πύμ.

Ὁ πλοίαρχος ἐξηκολούθησε νὰ ἐρωτᾷ τοὺς ἄνδρας τοῦ πληρώματος. Ἡθέλησε νὰ γνωρίσῃ μὲ τ' ὄνομα ὅλους ἐκείνους, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἠδύνατο νὰ βασιζέται. Οὕτως εἶδεν, ὅτι ὅλοι οἱ ἀρχαῖοι ναῦται τοῦ Ἀλβράνο ἤσαν πρόθυμοι νὰ ὑπακούσουν εἰς τὰς διαταγὰς τοῦ αὐτοῦ καὶ νὰ τὸν ἀκολουθήσουν πιστῶς ὅσον μακρὰν καὶ ἂν ἤθελε νὰ τοὺς ὀδηγήσῃ.

Τοὺς χρηστὸς τούτους ἄνδρας ἐσπευσαν νὰ μιμηθῶν καὶ τινες τῶν νεοσυλλέκτων, — τρεῖς μόνον, οἱ ὅποιοι ἦσαν ἀγγλικῆς καταγωγῆς. Ὅπως δὲ ποτε ἡ πλειονοψηφία ἐφάνη ἀσπαζομένη τὴν γνώμην τοῦ Χῆρνε. Κατ' αὐτούς, τὸ ταξείδιον τοῦ Ἀλβράνο ἔληγεν εἰς τὴν νῆσον Τσάλαλ. Ἐνεκα τούτου ἤρνουντο νὰ μας ἀκολουθήσουν περαιτέρω καὶ ἀπῆλθον ὀρισμένως ἐπιστρέψωμεν πρὸς βορρᾶν. Καὶ οἱ ὀμιλοῦντες οὕτως ἀνῆρχοντο εἰς εἴκοσιν. Ἄν τοὺς ἐξηνάγκαζε κανεὶς νὰ βοηθήσουν εἰς τοὺς χειρισμούς, καὶ νὰ διευθύνουν τὸ πλοῖον πρὸς νότον, ἐνῶ ἐκεῖνοι ἤθελον νὰ το διευθύνουν πρὸς βορρᾶν, ὅς τοὺς ἐξώθει ἀφεύκτως πρὸς στάσιν.

Ἐν τούτοις, ὑπελείπετο ἀκόμη ἓν μέσον νὰ μεταπεισθῶν, — τὸ τελευταῖον, ἀλλὰ καὶ τὸ ἰσχυρότερον.

Ἐλαβα πάλιν τὸν λόγον, καὶ διὰ φωνῆς σταθερᾶς, ἡ ὁποία εἰς οὐδένα θὰ ἐπέτρεπε νάμφιβάλῃ περὶ τῆς σοβαρότητος τῆς προτάσεώς μου, εἶπα :

— Ναῦται τοῦ Ἀλβράνο ὁ ἀκούσατέ με !. . Ὅπως ἔκαμν διάφοροι Κυβερνήσεις, προκειμένου περὶ ἐξερευνητικῶν ταξιδιῶν ἀνὰ τὰς πολικὰς χώρας, θὰ κάμω κ' ἐγὼ μίαν δωρεὰν ὑπὲρ τοῦ πληρώματος τῆς γολέττας ! Λοιπὸν, προσφέρω γίλινα δολλάρια διὰ κάθε μοῖραν, τὴν ὁποίαν θὰ διασχίζωμεν, πέραν τοῦ ὀδοκηστοῦ τετάρτου παραλλήλου.

Μία ἀναλογία ἀπὸ ἐβδομήκοντα σχεδὸν δολλάρια δι' ἕκαστον ἄνδρα καὶ δι' ἑκάστην μοῖραν ὁ πειρασμὸς τοῦ συμφέροντος δὲν ἦτο μικρὸς.

Ἐνόησα, ὅτι οἱ λόγοι μου ἔκαμνον τὴν ἐλπιζομένην ἐντύπωσιν, καὶ ἐξηκολούθησα :

— Τὴν ὑπόσχεσιν ταύτην θὰ δώσω ἐγγράφως καὶ μὲ τὴν ὑπογραφήν μου πρὸς τὸν πλοίαρχον Λάν Γκὺ, ὁ ὁποῖος θὰ εἶνε ὁ ἐντολοδόχος σας, καὶ τὰ χρήματα, τὰ ὁποῖα θὰ κερδίσετε, θὰ σας μετρηθῶν κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν σας, ὑφ' οἷους δὲ ποτε ὅρους καὶ ἂν συντελεσθῇ.

«Οὐρρά !. . Ζήτω !. .» ἀνέκραξεν ὁ ναύκληρος, δίδων τὸ σύνθημα καὶ τὸ παράδειγμα εἰς τοὺς συντρόφους του,

τῶν ὁποίων αἱ ὁμόθυμοι ἐπευφημαὶ ἀντήχησαν συγχρόνως μὲ τὴν ἰδικήν του. Ὁ Χῆρνε δὲν εἶχε πλέον τὸ θάρρος νάντιταχθῇ. . .

Οὕτως ἡ συμφωνία ἐκλείσθη. Διὰ νὰ ἐπιτύχω τὸν σκοπὸν μου, ἐθυσίαζα χρηματικὸν ποσόν, ὅχι εὐκαταφρόνητον. Οὐχ' ἦντο ὅμως, ἐπειδὴ δὲν ἀπείχομεν τοῦ νοτίου πόλου εἰμὴ ἐπτὰ μοίρας, καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι ὁ Ἀλβράνο εἴθ' ἔφθανεν ἐως ἐκεῖ, πάλιν δὲν θὰ ἐξώδευα περισσότερα τῶν δεκατεσσάρων χιλιάδων δολλαρίων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

ΤΟ ΕΞΑΦΑΝΙΣΘΕΝ ΑΡΧΙΠΕΛΑΓΟΣ

Τὴν πρωΐν τῆς Παρασκευῆς, 27 Δεκεμβρίου, ὁ Ἀλβράνο εἰς ἀπέπλευσεν ἐκ τῆς νήσου Τσάλαλ, στρέψας τὴν πρῶν πρὸς τὰ νοτιοδυτικά.

Ἡ ὑπηρεσία τοῦ πλοίου ἐξετελείτο μὲ τὴν αὐτὴν πειθαρχίαν καὶ τάξιν. Ἀλλὰ ὡς οὕτε κίνδυνος ἀκόμη ὑπῆρχον, οὕτε κόποι ἐξαιρετικοὶ ἀπῆρτοῦτο. Ὁ καιρὸς διετηρεῖτο καλὸς, ἡ θάλασσα γαλήνια. Καὶ ἐφ' ὅσον αἱ συνθήκαι αὐταὶ δὲν μετεβάλλοντο, τὸ σπέρμα τῆς ἀνυποταξίας — ὡς ἡλπίζα τοῦλάχιστον, — δὲν θὰ εὕρισκε κατάλληλον ἔδαφος διὰ νάναπτυχθῇ, καὶ αἱ δυσχέρειαι δὲν μας ἤρχοντο ἐκ τοῦ σημείου τούτου.

Ὁ Δίρκ Πέτερς, καὶ μετὰ τὴν ἀποκάλυψιν τῆς ταυτότητός του, δὲν μετέβαλεν ἔξεις καὶ ἐξηκολούθησε νὰ εἶνε ὡς πρὶν ἀκοινώνητος. Ἐν τούτοις τὸ πλήρωμα, καὶ ἀφ' οὗ ἔμαθε ποῖος εἶνε, δὲν ἐξεδήλωσε πρὸς αὐτὸν οὐδεμίαν ἀντιπάθειαν ἐνεκα τῶν ἐπὶ τοῦ Κράμπου φρικτῶν σκηνῶν, τὰς ὁποίας ἠδύνατό τις νὰ συγχωρήσῃ, λαμβάνων ὑπ' ὄψιν τὰς περιστάσεις. . . Ἐπειτα πῶς νὰ λησμονήσῃ τις ὅτι ὁ μιγὰς εἶχεν ἐκθέσῃ εἰς κίνδυνον τὴν ἰδίαν ζωὴν, διὰ νὰ σώσῃ τὴν ζωὴν τοῦ Μαρτίνου Χόλτ; . . Ὁ πωσδὲ ποτε ὁ Δίρκ Πέτερς ἐξηκολούθει νὰ μὲν πάντοτε χωριστὰ ἀπὸ τοὺς ἄλλους, νὰ τρώγῃ μόνος εἰς μίαν ἄκρην, νὰ κοιμᾶται εἰς μίαν ἄλλην, νάποφύγῃ συστηματικῶς ὅλον τὸ πλήρωμα. . . Μήπως εἶχε κανένα ἄλλον λόγον νὰ φέρεται οὕτω, τὸν ὁποῖον θὰ μας ἀπεκάλυπτε τὸ μέλλον; Ἰσως.

Οἱ ἀπὸ βορρᾶ σταθεροὶ ἐκεῖνοι ἄνεμοι, ὑπὸ τὴν πνοὴν τῶν ὁποίων ἡ μὲν Ἰάνα εἶχεν ἀναχθῇ μέχρι τῆς νήσου Τσάλαλ, τὸ δὲ πλοῖόν του Ἀρθούρου Πύμ μοῖρας τινὰς πέραν αὐτῆς, ἔπνεον καὶ τώρα εὐνοϊκώτατοι διὰ τὸ ταξείδιόν μας. Πλησίσιος ὁ Ἀλβράνο εἰς διέσχίζε μὲ τὴν ταχείαν του τρόπιδά τὰ διαφανῆ καὶ ὅχι γαλακτώδη ἐκεῖνα ὕδατα, ἀφίνων ὀπισθὲν τοῦ αὐλακα μακρὰν καὶ λευκὴν.

[Ἐπεται συνέχεια]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΦΟΡΕΜΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ

(ΚΩΜΩΔΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟΣ)

[Συνέχεια τῆς σελ. 243]

Ἡ Κ^α ΚΑΛΙΝΑ, σιγὰ πρὸς τὴν κυρίαν Ἀμαμαντίου. — Πῶς σοῦ φαίνεται;

Ἡ Κ^α ΑΔΑΜΑΝΤΙΟΥ, ὁμοίως. — Μὰ ξεῦρω κ' ἐγὼ !. . Καμμιά φορά αὐταὶ αἱ ἀνεπτυγμέναι καὶ πνευματώδεις κυρίες. . .

Ὁ Κ^α ΚΑΛΙΝΑ, ὁμοίως. — Αὐτὴ πνευματώδης; . . Ὡς τώρα τοῦλάχιστον δὲν μας ἔδειξε κανένα πνεῦμα. . .

ΜΑΡΙΓΩ, κατ' ἰδίαν. — Καὶ τώρα πῶς θὰ τὰ ξεμπλέξω; . . Χρὶ ! τί νὰ κάμω ! Μία ποῦ μπήκα 'στὸ χορὸ, πρέπει νὰ χορέψω. . . Ἐμπρὸς λοιπόν ! Εἶμαι ἡ κυρία καὶ θὰ εἶμαι ὅσω μπορέσω ! (Πηδᾷ τὰς ἐπισκεπτρίας, αἱ ὁποῖαι φυλλομετροῦν τὰ ἐπὶ τῇ τραπέζῃ λευκώματα, διὰ νὰ κρύψουν ὀλίγον τὴν ἀμνηστὴν των καὶ τὴν ἐκπληξίν των. Ἡ Μαριγὼ ἀερίζεται ἀδεῖως μὲ τὸ ριπίδιον καὶ λαμβάνει στάσεις γελοίας.) Κυρίες μου, ἂν θέλετε νὰ καθῆστε. . . ἐλεύθερα ! ἐλεύθερα !

Ἡ Κ^α ΚΑΛΙΝΑ, κατ' ἰδίαν. — «Ἐλεύθερα;» . . Καλὲ αὐτὴ ὀμιλεῖ σὰν καμαριέρα !. . (Κάθονται.)

Ἡ Κ^α ΑΔΑΜΑΝΤΙΟΥ, σιγὰ πρὸς τὴν κυρίαν Καλινὰ — Παῦσε λοιπόν !. . (πρὸς τὴν Μαριγὼ.) Καὶ εἰς τί καταγίνεσθε, κυρία μου; Πῶς ἀπασχολεῖτε τὰς ὥρας σας, ἐδῶ εἰς τὴν ἐξοχὴν; Βεβαίως, ἂν κρίνω ἀπὸ τὰ βιβλία, τὰ ὁποῖα εἶδα εἰς ἐκεῖνο τὸ τραπέζι, — καὶ ἡ ἐκλογὴ τῶν ὁποίων ἐπισφραγίζει ὅσα μᾶς εἶπε περὶ τῆς καλαισθησίας σας ἡ Κυρία Καναβού, — βεβαίως καταγίνεσθε εἰς φιλολογικὰς μελέτας.

ΜΑΡΙΓΩ, κατ' ἰδίαν. — Ὡς θεῖ μου ! αὐτὴ βέβαια δὲν μιλᾷ ρωμαϊκῶς !. . (Δυνατά.) Ἄ, μάλιστα, κυρία μου ! Ἐγὼ μερικὲς φυλλάδες, γιὰ νὰ σκοτόνω τὸν καιρὸ. . . (Λαμβάνει μηχανικῶς ἐν βιβλίον καὶ συλλαβίζει τὸν τίτλον.) «Ἰστορία... τῆς... Τέχνης.» Ναι, εἶνε καὶ Ἰστορίες. . . σὰν νὰ λέμε Παραμύθια.

Ἡ Κ^α ΚΑΛΙΝΑ, γελοῦσα. — Τί εἶπατε; παραμύθια; . .

Ἡ Κ^α ΑΔΑΜΑΝΤΙΟΥ. — Φαίνεται, ὅτι ἡ κυρία Χρυσίδου δὲν ἀσπάζεται τὰς περὶ Τέχνης ιδέας τοῦ συγγραφέως, καὶ δι' αὐτὸ, ἐπὶ τὸ παράστατικώτερον, μετεχειρίσθη αὐτὴν τὴν ἔκφρασιν. Δὲν εἶναι ἔτσι, κυρία μου;

ΜΑΡΙΓΩ. — Ναι, καλέ, ναι !. . μὰ ποῦ τὸ ἤρε !. . σοῦ εἶνε μία !. . (Λαμβάνει ἄλλο βιβλίον καὶ συλλαβίζει τὸν τίτλον.) «Σολωμ... μου...» Ἄ, αὐτὸ πάλι λέγει γιὰ σολομούς. . . ξεῦρετε. . . γιὰ κεῖνα τὰ κόκκινα φάρια ποῦ τὰ ἔχουν 'στὰ κουτιά, σὰν τοὺς ἀστακούς.

Ἡ Κ^α ΑΔΑΜΑΝΤΙΟΥ, γελοῦσα. — Ἄ,

εὐφυστατον ! ὠραϊότατον !. . Βλέπω, κυρία μου, ὅτι ἀγαπᾶτε καὶ τὰ λογοπαίγνια. . .

Ἡ Κ^α ΚΑΛΙΝΑ, κατ' ἰδίαν. — Ἐμένα ὅμως μοῦ φαίνεται, ὅτι ἡ νέα μας φίλη εἶνε ἀμυθεστάτη. Γιὰ νὰ ἰδοῦμε. (Δυνατά.) Εἶδα, κυρία μου, ὅτι ἔχετε ἐδῶ καὶ τὴν Καλύδην τοῦ Μπάρμπα Θωμά.

ΜΑΡΙΓΩ, ἀφίνουσα τὰ βιβλία καὶ δεικνύουσα ἀπὸ τὸ παράθυρον. — Ναι, ναι, μάλιστα, εἶνε ἐκεῖ κάτω. . . Μία καλυβούλα κόκκινη, πολὺ εὐμορφῇ, ἀπ' αὐτὲς ποῦ ἔχουμε καὶ 'στὸ χωριὸ μας. . . (διορθώνουσα ἑαυτήν) Ἄ, μὲ τὸ βαρδόν !. . θέλω νὰ 'πῶ, 'ς ἓνα χωριὸ τῆς Τήνος, ποῦ περνοῦμε κάπου-κάπου τὸ καλοκαίρι. (Αἰετισκέπτρια ἀλληλοκυντίζονται.) Μὰ δὲν εἶνε τοῦ μπάρμπα Θωμά, καθὼς εἶπατε. . . Αὐτὴ τὴν καλυβούλα ποῦ φαίνεται δὲν λέτε; . . Εἶνε τοῦ κυρ Στάθη τοῦ Μυλωνάδη, τοῦ κουμπάρου μας. Τί τίμιος ἄνθρωπος !. . Ὁ κύριος. . . ὁ κύριος Χρυσίδης τοῦ ἔχει βαπτίσῃ ἓνα κοριτσάκι. (Ἀκκοιμῶμεν.) Τὸ ἔδωκε μάλιστα Μαρία. . . τὸν ὀνόμα μου. . .

Ἡ Κ^α ΚΑΛΙΝΑ. — Ὁ σύζυγός σας φαίνεται, ὅτι σὰς ἀγαπᾷ πολὺ, καὶ το ἀξίζει. . . Ἀλλὰ ἐγὼ δὲν σας εἶπα διὰ τὴν καλύβα τοῦ κυρ Στάθη τοῦ κουμπάρου σας, ὁ ὁποῖος δὲν ἀμειβάλλεται ὅτι θὰ εἶνε πολὺ τίμιος ἄνθρωπος — ἂν καὶ δὲν ἔχω τὴν τιμὴν νὰ τὸν γνωρίζω. . . Ἐγὼ σὰς ὀμίλησα περὶ τῆς Καλύδης τοῦ Μπάρμπα Θωμά, τοῦ ἀριστογυμνασίου τῆς κυρίας Στάθ, τὸ ὁποῖον ἔχετε ἐπ' αὐτὴν εἰς τὸ τραπέζι σας.

ΜΑΡΙΓΩ. — Ἄ, ναι. . . ναι. . . συμπαθεῖο, κυρία μου. . . κ' ἐγὼ ἡ ἄμυζη ἔλεγα πῶς. . . (Σιγὴ παρατεταμένη. Ὅλοι εὐρίσκονται ἐν ἀμνηστῇ.)

Ἡ Κ^α ΚΑΛΙΝΑ, κατ' ἰδίαν. — Ποτέ δὲν πρέπει νὰ κοῦν κανεὶς τί λέγει ὁ κόσμος ! Φαντασθῆτε αὐτὴ ἡ κυρία νὰ ἔχῃ φήμην λογίως καὶ καλλιτέχνης !. . ὅμως πῶς φανερόν ὅτι εἶνε ἀγράμματη. Ἄς εἶνε ! εἰμπορεῖ κατὰ τὰ ἄλλα νὰ εἶνε ἐξαιρετικὴ κυρία. Γιὰ νὰ ἰδοῦμε ! (Πρὸς τὴν Μαριγὼ.) Παρατηρῶ, κυρία μου, ὅτι δὲν ἀγαπᾶτε τὰ βιβλία, ὅσον ἐνόμισα εἰς τὴν ἀρχὴν. . . Ἡ ἀλήθεια ὅμως εἶνε, ὅτι δὲν εἶνε καὶ τόσον εὐχάριστον πρᾶγμα ἡ μελέτη, ὅταν κανεὶς εὕρισκῃ ἄλλας ἀσχολίας.

ΜΑΡΙΓΩ. Ναι. . . ὅχι. . . ναι. . . δηλαδή. . . τί λόγος !. .

Ἡ Κ^α ΑΔΑΜΑΝΤΙΟΥ. — Φαίνεται ὅτι καὶ τὰ βιβλία ἀντὶ τὸν κύριον Χρυσίδην.

ΜΑΡΙΓΩ, ζωηρῶς. — Μάλιστα ! μάλιστα ! ὁ κύριος. . . ὁ κύριος Χρυσίδης ὅλῳ διαβάσει. Ἐμένα, νὰ σας 'πῶ τὴν ἀλήθειαν, δὲν μου ἀρέσει καὶ τόσῳ πολὺ. . . Ἐγὼ καὶ λίγα γραμματάκια. . . μοῦ τᾶμαθε μὲ τὸ ζόρι ἢ περὶ μεγάλη

μου ἀδελφῇ. . . μὰ τί τα θές καὶ τί τα γυρεύεις ! ποτέ μου δὲν ἐκατάλαβα τί χρειάζονται. . .

Ἡ Κ^α ΑΔΑΜΑΝΤΙΟΥ. — Εἰς τὰς γυναῖκας; Πιθανόν ! Φαίνεται, ὅτι εἰσθε μὲ τὸ μέρος ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ἀποφαινοῦνται ὑπὲρ τοῦ περιορισμοῦ τῆς γυναικείας ἐκπαιδεύσεως. . . Ἀλλὰ πρέπει νὰ ὁμολογήσετε, ὅτι, ἂν ὅχι ἡ φιλολογία, αἱ τέχναι τοῦλάχιστον. . . ὀλίγη μουσικὴ, παραδείγματος χάριν. . . Ἀλήθεια, κυρία μου, τραγωδεῖτε; Εἶδα πολλὰς νέες φωνητικῆς μουσικῆς ἐπάνω 'στὸ πιάνο.

Ἡ Κ^α ΚΑΛΙΝΑ. — Ἄ, βεβαίως ἡ κυρία Χρυσίδου θὰ τραγωδῇ. . .

ΜΑΡΙΓΩ. — Δηλαδή, ναι. . . κάπου-κάπου. . . Ἀμα ἔχω κέφι. Ἡ μαγείρισσα ὅμως τραγουδαῖ πολὺ καλλίτερα ἀπὸ μένα.

Ἡ Κ^α ΚΑΛΙΝΑ. — Εἰσθε πολὺ μετρίφρων. Ἡ μαγείρισσά σας εἰμπορεῖ νὰ ἔχῃ ἐκ φύσεως καλὴν φωνήν, ἀλλὰ τὴν γλῶσσαν ἐνῶ σὲς τραγωδεῖτε δυσκολώτατα τεμάχια.

Ἡ Κ^α ΑΔΑΜΑΝΤΙΟΥ. — Πραγματικῶς, εἶδα ἐκεῖ καὶ τι καὶ ἀπὸ τὸν Φάουστ τοῦ Γκουνώ.

ΜΑΡΙΓΩ. — Ναι. . . μάλιστα. «Τὸ κοινὸν κ' ἐκεῖνο κλαίει. . .» τὸ τραγουδῶ κι' αὐτὸ καμμιά φορά.

Ἡ Κ^α ΑΔΑΜΑΝΤΙΟΥ, γελοῦσα. — Ὡς εὐφυστατον !. .

Ἡ Κ^α ΚΑΛΙΝΑ, ὁμοίως. — Ἡ κυρία Χρυσίδου ἀγαπᾷ πολὺ τὰς ἀστείότητας καὶ τὰ λογοπαίγνια. . .

ΜΑΡΙΓΩ. — Καὶ τὰ κούμαρα, κυρίες μου, καὶ τὰ κούμαρα !

Ἡ Κ^α ΚΑΛΙΝΑ. } γελοῦσα καὶ αἱ
Ἡ Κ^α ΑΔΑΜΑΝΤΙΟΥ. } δύο. — Ὡς, αὐτὸ πάλι !. . χαριτωμένον !

ΜΑΡΙΓΩ, κατ' ἰδίαν. — Γελῶν μὲ τὴν καρδίαν τους. . . καλὰ τὲς διασκεδάω. . . «Ἄν τες ἐτρατάρῃς μάλιστα καὶ τίποτα. . . Καλὸ θὰ ἦταν μὰ τὸ ναι ! Ὁ ἄνθρωπος καὶ θάπιναν, καὶ ἔτσι δὲν θὰ εἶχαν καιρὸ νὰ με βασανίσουν μ' ἐρωτήσεις, ποῦ δὲν τῆς καταλαβαίνω. . . Καὶ νὰ ἰδῇς ποῦ θὰ μπλέξω σὲ καμμιά ἀπὸ αὐτὰς καὶ δὲν θὰ ἔχω ξεμπερδεμό. . . Καλὲ ἄς τες μπουκώσω γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακό, νὰ βρῶ τὴν ἡσυχίαν μου ! (Δυνατά.) Κυρίες μου, ἀγαπᾶτε νὰ σας τρατάρω καὶ τί;»

Ἡ Κ^α ΑΔΑΜΑΝΤΙΟΥ. — Ὡς, κυρία Χρυσίδου, μᾶς ὑποχρεώνετε. . . ἀλλὰ εἶνε περιττόν.

Ἡ Κ^α ΚΑΛΙΝΑ. — Δὲν ἐπιθυμοῦμεν νὰ ἐνοχληθῇτε.

ΜΑΡΙΓΩ. — Ὅχι δά ! ὅχι δά ! Ἐγὼ καὶ φρούτα ὠραϊότατα καὶ ἓνα κρασάκι πρώτης. . . Δὲν θὰ με ζημιώσετε, κυρίες μου. Εἶνε δῶρα τοῦ κουμπάρου !

Ἡ Κ^α ΚΑΛΙΝΑ, κατ' ἰδίαν. — Ὁραῖο κομπλιμέντο. (Δυνατά.) Μὰ γιατί νὰ. . .

ΜΑΡΙΓΩ. — Δεν πειράζει, κυρίες μου, δεν πειράζει! Σαν 'ετο σπίτι σας. Σταθήτε εδώ πᾶ μιὰ στιγμή νὰ πάω νὰ σᾶς τα φέρω. . .

Ἡ Κ^α ΑΔΑΜΑΝΤΙΔΟΥ. — Διατί νὰ ἐνοχληθῇτε σῆς; Δὲν φωνάζετε τὴν ὑπηρέτριά σας :

ΜΑΡΙΓΩ. — Τὴν ὑπηρέτριά μου ; . . ἂ, τὴν ἔδιωξα !. (Κατ' ἰδίαν.) Ἀχ ! ἔδινα κατὶ τι νὰ ἤμουν 'στὴ θέσι της. (Πετὰ τὸ ριπίδιόν της καὶ ἐξέρχεται τρέχουσα.) Μιὰ στιγμή καὶ 'εφθασα !

(Ἐπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Σ. ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΗΣ

(Ἀνωτέρα τάξις).

Βραβεύθεις εἰς τὸν 52^{ον} Διαγωνισμόν πρὸς εὕρεσιν τῶν Δύσεων πνευματικῶν ἀσκήσεων.

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ

ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΣ ΤΟΥ ΒΡΑΧΟΥ

(Συνέχεια ἴδε σελ. 245)

— Ὁ κύριος εἶπε : « Ἐφαγαν, δὲν εἶν' ἔτσι ; Ἐ, τὸ ἴδιο θὰ κάμουμε τώρα καὶ 'μεῖς. Ἀς περιμένουν. » Λοιπόν, Γιαννάκη, — ἐξηκολούθησεν ὁ μαῦρος, ἀποταθεὶς πρὸς τὸν μικρὸν τοῦ φίλου, — ἔρχεσαι μαζί μου νὰ ἰδῇς τὰ σκυλιά τοῦ ἀφέντη ;

— Ἄν θῆλῃ ἡ Μηλιά. . .

— Πήγαινε, φθάνει νὰ ἔλθῃς γρήγορα.

— Καὶ σύ ;

— Ἐγὼ θὰ μείνω ἐδῶ νὰ βοηθήσω τὴν κυρία Πολυξένη.

— Ναί, θὰ με βοηθήσῃς νὰ διπλώσω αὐτὰς τὰς πετσέτες καὶ νὰ τὰς φυλάξω

'ετο ἑρμάρι, εἶπεν ἡ οἰκονόμος, τὴν ὁποίαν εἴλκεν ὀλονὲν περισσότερον ἢ συμπεριφορὰ τῆς Μηλιάς.

Ἀφότου εὐρέθη εἰς τὴν ἀρχοντικὴν ἐκείνην ἑπαύλιν, — σωστὸν παλάτι, τὸ ὁποῖον δὲν ὠμοιάζε καθόλου μὲ τὸ παλάτι τοῦ Μεγάλου Βράχου, — ἡ Μηλιά δὲν ἔπαυε νὰ θαυμάζῃ ὅ,τι ἔδλεπε γύρω της. Πρῶτα τῆς ἔκαμε μεγάλην ἐντύπωσιν τὸ μαγεῖρετον μὲ τὴν πλουσίαν παράταξιν τῶν στειλινῶν σκευῶν τοῦ . . . ἔπειτα τὸ πλυντήριον μὲ τοὺς διαφόρους κρουνοὺς, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἔτρεχε κρὺον ἢ ζεστὸν νερόν . . . τέλος ἡ ἀπέραντος ἐκείνη ἱματιοθήκη, ὅπου τὰ ἀσπρόρουχα ἐσχημάτιζαν σωροὺς ὑψηλοὺς ὡς τὸ ταβάνι, περιμένοντα νὰ τοποθετηθοῦν ἐν τάξει εἰς τὰ εὐρύχωρα ἐκεῖνα ἑρμάρια, τὰ ὁποῖα ἐκάλυπτον ὁλοὺς τοὺς τοίχους τοῦ δωματίου. . . Τὶ εὐτυχεῖς ἄνθρωποι, ὅσοι ἤμπορούσαν νὰ κατοικοῦν ὅλον τὸν καιρὸν σὲ τέτοιο σπίτι ! Ἐκεῖ μέσα βέβαια κανεὶς δὲν ἐγνώριζε οὔτε πέναν οὔτε ψῆχος. . .

— Τί συλλογίζεσαι, παιδί μου ; τὴν ἠρώτησεν ἡ Πολυξένη πού τὴν ἔδλεπε τὸσφ σκεπτικῇ.

— Συλλογίζομαι, κυρία, ἀπεκρίθη ἡ Μηλιά, ὅτι δὲν θὰ ξεχάσω ποτὲ τὴν περιποίησί σας. . . Ἀς ἦτο δυνατόν νὰ με κρατήσετε καὶ μένα ἐδῶ . . . νὰ βόσκω τὰς ἀγελάδες . . . νὰ πλένω . . . νὰ σιδερώνω . . . νὰ ράπτω. . .

— Ἀλλὰ ὁ ἀδελφός σου ποῦ δὲν ἠμπορεῖ νὰ κάμῃ τίποτε ; . .

— Ἀλήθεια, θὰ ἦταν βάρος εἰς τὸ σπίτι, — καὶ ἡ Μηλιά ἐστέναξεν, ὡς νὰ τῆς ἔφευγε μία ἐλπίς, — δὲν πρέπει νὰ φύγουμε πολὺ ἀργά, γιατί ἔχουμε νὰ περάσουμε τὸ δάσος. Δὲν θέλω νὰ μας ξαναβρῇ ἡ νύκτα ἐκεῖ μέσα. . .

— Καὶ ποῦ θὰ κοιμηθῇτε ;

— Αὐτὸ ἤθελα νὰ σας ρωτήσω, γιατί δὲν ξεύρω καθόλου τὸν τόπον.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἠκούσθησαν γαυγίσματα καὶ μαζί μ' αὐτὰ ἡ φωνὴ τοῦ Γιαννάκη. . . Ἡ Μηλιά ἔσκυψεν ἀπὸ τὸ παράθυρον καὶ εἶδεν εἰς τὴν αὐλὴν θέαμα ἔξοχον : Δύο σκύλοι ὠραῖοι, κατάμαυροι, καὶ ἐν χαριτωμένον σκυλάκι, ἐπίσης μαῦρον, ὁδηγούμενοι καὶ οἱ τρεῖς ὑπὸ τοῦ μαύρου ὑπηρέτου, εἶχαν εἰς τὴν μέσην των τὸν Γιαννάκη, καὶ ἐπηδούσαν μαζί του καὶ ἐγαύγιζαν καὶ ἐφώναζαν μὲ μεγάλον ἐνθουσιασμὸν φιλίας καὶ χαρᾶς. . . Τότε ἤνοιξεν ἐν παράθυρον, καὶ ὁ κύριος Δούμανης διέταξε νὰ του ὑπάγουν τοὺς σκύλους τοῦ. Ἀμέσως ὅλη ἡ ὁμάς — μαῦρος, παιδί, σκύλοι, — ὤρμησαν πρὸς τὴν κλίμακα, καὶ εἰσῆλθον εἰς τὴν οἰκίαν. Ὁ Ζοζὸς ὥθησε τὴν θύραν τοῦ καπνιστηρίου, ὅπου εὕρισκετο ὁ οἰκοδεσπότης, καὶ τὰ ζῶα ἔκαμαν θορυβώδη εἰσβολὴν εἰς τὴν αἴθουσαν, παρασύροντα μαζί των καὶ τὸν Γιαννάκη, οὗ-

τως ἐπαρουσίασαν εἰς τὸν κύριόν των τὸν νέον των φίλον.

— Τί εἶνε πάλι αὐτὸ τὸ ὠραῖον παιδάκι ; ἠρώτησεν ὁ κ. Δούμανης τὸν Ζοζὸν.

— Εἶνε τὸ παιδί, ποῦ βρήκαμε 'ετο δάσος, ἀπήντησεν ὁ ὑπηρέτης.

— Μπᾶ ! καὶ ποῦ νὰ το γνωρίσω μ' αὐτὰ τὰ φορέματα !. . . Ἐ, τί τὴν ἔκαμες τὴν ἀδελφὴν σου, ἠρώτησεν ὁ κ. Δούμανης τὸν Γιαννάκη.

— Τὴν ἄφησα μ' ἐκείνην τὴν κυρία ποῦ μ' ἐκτένιζε, γιὰ νὰ τὴν κτενίσω. . .

— Πήγαινε νὰ τὴν φέρῃς. . . Ἀλλὰ ἡξεύρεις τὸν δρόμον ;

— Ὅχι, τόσο καλά . . . ἂν ἔλθῃ ὅμως μαζί μου ἡ Λουλου (οὕτως ὠνομάζετο τὸ σκυλάκι.)

— Δὲν πιστεύω νὰ σε ἀκολουθῇ.

— Θὰ μ' ἀκολουθήσῃ !

Ὁ Γιαννάκης ἐπέστρεψεν εἰς τὴν θύραν, ἐστάθη καὶ ἐσφύριξε. Ἡ Λουλου ἐσήκωσε τ' αὐτιά, ἐδίστασεν ὀλίγον, ἔπειτα ἔτρεξε μὲ πηδημάτα πρὸς τὸν Γιαννάκη, ὁ ὁποῖος ἐξῆλθε καὶ ἔκλεισε τὴν θύραν θριαμβευτικῶς.

— Πολὺ περίεργον αὐτό ! εἶπεν ὁ κύριος Δούμανης.

— Τὰ σκυλιά, βλέπετε, ἐννοοῦν καμμιὰ φορὰ καλλίτερα ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους . . . εἶπεν ὁ Ζοζὸς. Ἐκατάλαβαν ἀμέσως πῶς ἔχουν νὰ κάμουν μὲ καλὸ παιδί. . . Νὰ ἐβλέπατε τί χάδια τοῦ ἔκαμαν !

Ὁ κύριος Δούμανης ἐκάθησεν εἰς τὴν πολυθρόναν του καὶ ἀναψε τὴν πίπαν του. Τὰ δύο λαγωνικά εἶχον λάβῃ τὴν συνειθισμένην των θέσιν, εἰς τὰ πόδια τοῦ κυρίου των.

— Πήγαινε νὰ φωνάξῃς τὴν νύμφην μου, εἶπεν ὁ κ. Δούμανης πρὸς τὸν Ζοζὸν.

Μετ' ὀλίγον ἡ κυρία Δούμανη, ἡ χήρα τοῦ Εὐτυχίου Δούμανη, νεωτέρου ἀδελφοῦ τοῦ ἰδιοκτήτου τῆς Λάνδης, εἰσῆρχετο εἰς τὸ καπνιστήριον.

— Μ' ἐζήτησες, Εὐσέβιε ; ἠρώτησε τὸν ἀνδράδελφόν της.

— Ναί, ἤθελα νὰ σε συμβουλευθῶ διά. . .

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἰσῆλθε καὶ ἡ κυρία Πολυξένη, ἃφ' οὗ εἰσῆγαγε πρῶτα τὴν Μηλιάν καὶ τὸν Γιαννάκη. Καὶ ἡ μικρὰ ἦτο ἐπίσης ἀγνώριστη, εὐμορφῇ, μὲ μίαν χονδρὴν πλεξούδα, ἡ ὁποία ἐπιπτεν εἰς τὴν ραχὴν της, καὶ μὲ τὴν κομψὴν καὶ καθαροτάτην ἐκείνην ἐνδυμασίαν, ἡ ὁποία ἐπαρουσίαζεν ὅλην τὴν χάριν καὶ τὴν εὐρωστίαν τοῦ σώματός της. Τί ἐκπληξίς διὰ τὰ παιδιὰ ἦτο πάλιν ἡ αἴθουσα ἐκείνη, ἡ μεγάλη καὶ φωτεινὴ, γεμάτη ἀπὸ βαλσαμωμένα κεφάλια ἀγριοχοίρων, λύκων, ἐλάφων μὲ πελώρια κέρατα !. . . στολισμένη μὲ δερμάματα ζῶων καὶ μὲ κάθε εἶδους κυ-

νηγετικά ὄπλα κρεμασμένα εἰς τοὺς τοίχους !. . . Ὁ Γιαννάκης μάλιστα δὲν ἐχόρταινε νὰ βλέπῃ ὅλα αὐτὰ τὰ θαυμάσια.

— Πλησίασε, κορίτσι μου, εἶπεν ὁ κύριος Δούμανης. Πῶς ὀνομάζεσθε ;

— Ἐγὼ ὀνομάζομαι Μηλιά . . . ὁ ἀδελφός μου Γιαννάκης.

— Τὸ ἐπίθετόν σας ;

— Δερρῆς.

— Τί δουλεῖα κάμνει ὁ πατέρας σας ;

— Ἦταν ψαράς.

— Γιατί ἀφήσατε τοὺς γονεῖς σας ;

— Γιατί ἀπέθαναν καὶ οἱ δύο.

— Τὰ δυστυχῇ !. . . ἐπιθύρσεν ὁ κύριος Δούμανης.

— Μὴν πιστεύῃς εὐκολὰ ὅ,τι σοῦ λέγουν, εἶπε τότε ἡ νύμφη τοῦ κ. Δούμανη. Ρώτησέ τα ἀπὸ ποῦ εἶνε, σὲ παρακαλῶ.

— Ἐχεις δίκαιον, αὐτὸ πρέπει νὰ

μάθουμε πρῶτα. . . Καὶ ἀπὸ ποῦ εἰσθε, μικρά μου ;

— Ἀπὸ τὸ χωριό. . .

— Ποῖο χωριό ;

— Ἀπὸ τὸ Πλωμανάκι.

— Τίνος δήμου εἶνε αὐτὸ τὸ χωριό ;

— ποίας ἐπαρχίας ;

— Πῶς εἶπατε, κύριε ; ἠρώτησεν ἡ Μηλιά, ἡ ὁποία δὲν ἐνόησε τὴν ἐρώτησιν.

— Πῶς ὀνομάζεται ἡ ἐπαρχία σας ;

— Πλωμανάκι.

— Μὰ τὸ Πλωμανάκι δὲν εἶνε ἐπαρχία !

— Δὲν ἡξεύρω, κύριε.

— Βλέπετε, Εὐσέβιε, ποῦ λέγουν ψεύματα ; εἶπε πάλιν ἡ νύμφη του.

Δὲν εἶνε δυνατόν νὰ μὴ γνωρίζουν πῶς λέγεται ἡ ἐπαρχία των. Ἀλλὰ δὲν ἡξεύρουν πλέον τί ὄνομα νὰ ἐπινοήσουν. . .

— Δὲν λέγω ψεύματα, κυρία, εἶπεν ἡ Μηλιά. Τὸ χωριὸ μας λέγεται Πλωμανάκι, περισσότερο δὲν ξεύρω, γιατί δὲν ἐπῆγα ποτὲ παραέξω. . . ἔμενα πάντα κοντὰ 'ετὸν πατέρα μου καὶ ἔφα-
ρεύαμε.

— Καλὰ, οἱ γονεῖς σας ἀπέθαναν, ἀλλὰ πῶς ; τόσο δὲν εὐρέθη κανένας ἄλλος συγγενὴς νὰ σας παραλάβῃ ; παρετήρησεν ἡ κυρία Δούμανη μὲ ὕψος μεγάλης δυσπιστίας.

— Μὰ . . . ἐφύγαμε, βλέπετε. . .

— Νὰ το ! καλὰ το εἶπα ἐγὼ ! Βλέπετε, Εὐσέβιε, ὅτι εἶνε παιδιὰ μὲ κακὰ αἰσθήματα, ἃφ' οὗ ἐπροτίμησαν νὰ ζητιανεύουν εἰς τοὺς δρόμους, παρὰ νὰ ἐργάζωνται πλησίον τῶν συγγενῶν των ;

[Ἐπεται συνέχεια]

Κατὰ τὸ Γαλλικὸν τῆς Α. Ζερρεβραίη

ΦΑΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

Τὰ ἑνδεκα ἀρχοντόπευλα, οἱ ἑνδεκα Μηνάδες, ποῦ χίλιες χάρες ἔχουνε καὶ μύριες εὐμορφάδες, ἔκαμαν συμβούλιο-βουλή μεγάλη βγάνουν καὶ ἀποφασίζουν βασιλιὰ τὸν Αὐγούστο νὰ κάνουν.

Κ' εὐθὺς τὸν φέρνουν σὲ λαμπρὸ μαρμαρινὸ παλάτι καὶ ἐνὰ μανδύα ὀλόχρυσο τοῦ βάζουνε 'ετὴν πλάτη καὶ τὸν θρονιάζουνε 'ψηλά, κορώνῃ τοῦ φοροῦνε καὶ σκύφτουν καὶ τὸν προσκυνοῦν καὶ τότε τραγουδοῦνε :

— Ἐσὺ εἶσαι ὁ μῆνας ὁ τρανός, ὁ κοσμοπαίνομένος, ποῦ ἀφθονοὺς τὰ πλοῦτῃ σου σκορπᾷς εὐτυχισμένους, ποῦ μοιάζεις 'εὐν ἀνίκητο 'ετὴ λεδεντιά λειοντάρι καὶ ἔχεις 'ετο μεγαλειό σου βασιλικὸ καμάρι.

Ἐσὺ τὸν ἥλιο μοναχὰ 'ετὴν περιφάνειαν μοιάζεις καὶ κάθε ἄγουρο καρπὸ γλυκαίνεις κι' ὠριμάζεις καὶ δίνεις χρῶμα κ' εὐωδιά 'ετο τραγανὸ σταφύλι, ποῦ τὸ ζουμί του τὴν ψυχὴ δροσίζει καὶ τὰ χεῖλη.

Ἐσὺ εἶσαι μῆνας ἑκακοστός, ὁ μῆνας ὁ μεγάλος, καὶ 'εὐν κ' ἐσέναν ἀρχοντα κανεῖς δὲν εἶνε ἄλλος. Ὡς δοεσμένε Αὐγούστο, 'εσέν' ἀξίζει μόνον χρυσοὺς κορώνας νὰ φορᾷς σὲ διαμαντένιο θρόνο !

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

«ΦΑΣΟΥΛΙ ΣΤΟ ΦΑΣΟΥΛΙ»

Αγαπητοί μου,

Ο ζήτημα της ήμερας εἰς τὸν κύκλον μας εἶνε ἡ περὶ Αὐξήσεως πρότασις, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἤρ-χισεν ἡ ἔμπρακτος ψήφορος.

Ὅπως ἡ Διάπλασις, ἡ ὁποία, — καθὼς σὰς το εἶπεν, — ἀκούει τὴν φωνὴν τῆς ἐλπίδος, τῆς στηριζομένης ἐπὶ τῆς ἀγάπης τῶν τέκνων τῆς ὁποίας οἱ περὶ Αὐτὴν, οἱ γνωρίζοντες πόσον ἡ ἀγάπη αὐτὴ εἶνε βαθεῖα καὶ θερμὴ, οὕτω καὶ οἱ φίλοι τῆς, οἱ συνδρομηταὶ τῆς καὶ αἱ συνδρομητρίαι, ἔχουν πληρὴ τὴν πεποίθησιν, ὅτι τὸ ἀποτέλεσμα τῆς Ψηφορίας θὰ εἶνε εὐνοϊκόν.

«Εἴμεθα βέβαιοι» — τῇ γράρουν πανταχόθεν, — ὅτι τὸ σχέδιον, θὰ ἐπιτύχῃ, ὅτι ἡ αὐξήσις θὰ πραγματοποιηθῇ, διότι δὲν θὰ ὑπάρξῃ Ἑλληνόπαις, ὁ ὁποῖος νὰ δύναται νὰ ψηφίσῃ ὑπὲρ τῆς προτάσεως, καὶ νὰ μὴ τὸ κάμῃ. Τὸ ὑπαγορεύει ἡ πρόβ-δος καὶ ἡ ἐθνικὴ φιλοτιμία. Ἀπὸ τοῦ προσεχέως ἔτους θὰ εἶσαι διπλῆ, καὶ οἱ Βουλγαροπαῖδες οὐδένα πλέον θὰ ἔχουν λόγον νὰ καυχῶνται, ὅτι εἶνε φιλομουσώ-τεροι τῶν Ἑλληνοπαίδων.»

Οἱ γράφοντες οὕτως, οἱ ἐκφράζοντες κατηγορηματικώτατα τὴν περὶ τῆς ἐπι-τυχίας πεποίθησιν τῶν, εἶνε ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι μόλις ἔλαβαν τὸ Δελτίον τῆς Ψηφορίας, ἔσπευσαν νὰ τὸ ἐπιστρέψουν συμπληρωμένον ἢ ὑπεσχεθῇσαν ὅτι θὰ τὸ κάμουν τάχιστα· εἶνε προπάντων ἐκεῖ-νοι, οἱ ὁποῖοι ἐπόθησαν μὲ τὴν μεγαλητέ-ραν εὐκρίνειαν τὴν αὐξήσιν, καὶ χωρὶς νὰ χάσουν οὔτε ἡμέραν, οὔτε ὥραν, οὔτε στιγμήν, ἔσπευσαν νὰ δεῖξουν ἔμπρά-κτως τὸν πόθον τῶν... Αὐτοὶ ἐσχημάτι-σαν ἤδη πλήρη καὶ ἀσάλευτον τὴν πεποί-θησιν περὶ τῆς ἐπιτυχίας. Καὶ γνωρί-ζετε διατί; Διότι ἠρώτησαν τὸν ἑαυτὸν τῶν, διότι ἠρώτησαν τὴν καρδίαν τῶν. Ἐκ τῶν ἰδίων ἔκριναν τὰ ἀλλότρια. Οὕτω καὶ οἱ καλοὶ, οἱ ἐνάρτεροι, οἱ ἀ-θῶοι, πιστεύουν ὅτι ὅλος ὁ κόσμος εἶνε ἐπίσης καλὸς, ἐνάρτερος, ἀθῶος. Μόλις ἀρχίσῃ κανεὶς νὰ ἀντιβάλλῃ περὶ τῆς ἀ-θυροῦ τοῦ ἄλλου, ἔπαυσε καὶ αὐτὸς νὰ εἶνε ἀθῶος.

Διὰ τοῦτο μοὶ ἐφάνη παράδοξος καὶ κάπως ἀντιφατικὴ ἡ ἐπιστολὴ ἐνὸς φί-λου μας, — ἄλλως τε ἐκ τῶν ἀρίστων, — τὴν ὁποίαν, ὁμοίως ἀποροῦσα, μοὶ ἔ-δειξε σήμερον ἡ Διάπλασις. Ὁ φίλος

μας αὐτὸς ἔγραφε: «Ἡ πρότασις τῆς αὐξήσεως μοῦ φαίνεται σωστὴ ἢ ἀλλὰ δὲ ν θ α τ η ν ψ η φ ί σ ω, διότι ἔχω τὴν π ο ο ι θ η σ ι ν ὅτι θαποτύχη.»

Ἐν πρώτοις, ἀρ' οὐ ἡ πρότασις τοῦ φαίνεται σωστὴ, διατί νὰ μὴ τὴν ψηφίσῃ; Οὕτως ἢ ἄλλως, ἐν οἰαδήποτε περιπτώσει, τι θὰ ἔχανε; Τὰς 14 δραχ-μας τοῦ; Ὅχι βέβαια· διότι καὶ ἐν πε-ριπτώσει ἀκόμη ἀποτυχίας τῆς προτά-σεως, γνωρίζετε πολὺ καλά ὅτι τὰ λε-πτά αὐτὰ δὲν χάνονται. Ἀλλὰ καὶ ἂν ἔχοντο, ἔστω, νομίζετε ὅτι δὲν ἀξί-ζει θὰ θυσίασῃ κανεὶς 14 δραχμάς, προκειμένου νὰ συνεισφέρῃ ὑπὲρ μιᾶς ιδέας, νὰ ψηφίσῃ μίαν πρότασιν, ἀρκεῖ μόνον νὰ ἔχῃ αὐτὰ τὰ λεπτά, — καὶ γνωρίζω ὅτι ὁ φίλος μας ἐκεῖνος ἔχει, — καὶ νὰ τοῦ φαίνεται ἡ πρότασις, σ ω-σ τ ῇ; Δὲν βλέπετε ἐδῶ φανερά μίαν ἀσυμφωνίαν μεταξὺ σκέψεως καὶ πρά-ξεως; καὶ ἐκ τῆς ἀσυμφωνίας αὐτῆς δὲν ἄγασθε νὰ πιστεύετε, ὅτι ἡ σκέψις δὲν εἶνε εὐκρινής, ὅτι εἰς τὸν φίλον μας αὐτὸν ἡ πρότασις δὲν φαίνεται, ὅ-πως λέγει, σωστὴ;

Ἐπειτα, πῶς ἐσχημάτισε τὴν πεποί-θησιν ὅτι τὸ σχέδιον θὰποτύχῃ; Μήπως ἠρώτησε τοὺς Ἑλληνόπαιδας ὅλους καὶ εἶδε τί γ ὦμην ἔχει ἡ πλειονοψηφία; Μήπως ἔλαβεν ἐπιστολάς ἀπὸ πᾶσαν γωνίαν τοῦ ἑλληνισμοῦ, ὅπως ἡ Διάπλα-σις; Ὅχι βέβαια. Ἐσχημάτισε λοιπὸν τὴν πεποίθησιν του, κρίνας ἐκ τῶν ἰδίων τὰ ἀλλότρια. Ὅ,τι δὲν ἠθέλησε νὰ κάμῃ αὐτός, ἐνόμισεν ὅτι καὶ οἱ ἄλλοι δὲν θὰ θελήσουν νὰ τὸ κάμουν. Καὶ σὰς εἶπα ἤδη, ὅτι αὐτὸ συμβαίνει συνήθως εἰς τὸν καθ' ἡμέραν βίον.

Ἀλλ' ἔστω· παραδέχομαι ὅτι ἀδικῶ τὸν φίλον μας ἐκεῖνον· πιστεύω ὅτι ἡ ἐπιστολὴ του εἶνε εὐκρινής· πιστεύω ὅτι τῶν ὁντινῶν ὅλην τὴν καλὴν διάθε-σιν νὰ ψηφίσῃ τὴν πρότασιν, ἀλλ' ὅτι τὸ ἐθεώρησε περιττόν, σχηματίσας τὴν πε-ποίθησιν ὅτι θὰποτύχῃ, ἐκ προχείρου ἀ-νακρίσεως μεταξὺ τῶν γνωστῶν του, ἢ πλειονοψηφία τῶν ὁποίων κατὰ σύμπτω-σιν, εἴμπορε νὰ ἔτυχε νάποτελῇται ἐξ ἀδιαφόρων ἢ καὶ ἀπόρων (διότι μόνον οὗτοι δὲν θὰ ψηφίσουν τὴν πρότασιν.) Καὶ νὰ σὰς εἶπω τὴν ἀλήθειαν, δὲν δυσκολεύομαι πολὺ νὰ τα πιστεύσω αὐ-τὰ ὅλα, καὶ μάλιστα τὴν κακὴν σύμ-πτωσιν, διότι ἐξ ἄλλων περιστάσεων γνωρίζω πόσον ὁ φίλος μας εἶνε φιλο-πρόδοτος, φιλόμουσος καὶ ἐνθερμος θια-σώτης τῆς «Διαπλάσεως.»

Τότε ὁμως ὁ φίλος μας ἐλησμόνησε τὴν κοινὴν ἀλλὰ σοφωτάτην παροιμίαν: «Φασούλι ἐστὶ φασούλι γεμίζει τὸ σα-κούλι.» Ἄν τὴν ἐνεθυμῆτο, ἀφεύκτως θὰ ἐπέστρεφε τὸ Δελτίον του, ἀδιαφο-ρῶν τί λέγουν, τί σκέπτονται, ἢ τί θὰ κάμουν οἱ ἄλλοι.

Καὶ ἰδοὺ ὁ μόνος τρόπος διὰ τοῦ ὁ-ποίου θὰ ἐπιτύχῃ ἀσφαλῶς τὸ σχέδιον τῆς αὐξήσεως. Γνωρίζω καλῶς, ὅτι οἱ φιλόμουσοι, οἱ εὐποροὶ, οἱ φιλοπρόδοι μεταξὺ τῶν συνδρομητῶν μας, ὑπερ-βαίνουν κατὰ πολὺ τοὺς δυσχίλους. Ἀλλ' ἂν καὶ ἄλλοι, ἐκ σκέψεων παρο-μοίων πρὸς τὰς τοῦ ἀνωτέρω φίλου μας, π α ρ α μ ε λ ῆ σ ο υ ν ἢ δ ι σ τ ᾶ-σ ο υ ν νὰ ἐπιστρέψουν ἐγκαίρως τὸ Δελτίον τῶν, μ' ὅλην τὴν καλὴν διαθέ-σιν ποῦ ἔχουν; Ἀ, ὅχι! ποτέ! κανεὶς δὲν πρέπει νὰ σκεφθῇ οὕτω! Ἐκαστος πρέπει νὰ σπεύσῃ καὶ νὰ μὴ ἀναβάλῃ. Κάμετε ὅλοι ὅ,τι πρέπει, καὶ μὴ ἐρωτή-σετε τί θὰ γίνῃ. Τότε νὰ ἰδῇτε πῶς θὰ γίνῃ ὅ,τι ἐπιθυμεῖτε, ὅ,τι ἐπιθυμοῦμεν ὅλοι. Ναί, «φασούλι ἐστὶ φασούλι γε-μίζει τὸ σακούλι.»

Σὺς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Σ Τ Η Λ Η Τ Ι Μ Η Σ

(Π ρ ὶ χ ε ι ρ ο ς)

Ἀπὸ τῆς 23 μέχρι τῆς 30 Ἰουλίου, — ἡμέρας καθ' ἣν τὸ παρὸν φύλλον τίθεται εἰς τὸ πειστή-ριον. — ἐψήφισαν προσέτι ὑπὲρ τῆς αὐξήσεως τοῦ φύλλου τῆς «Διαπλάσεως» εἰς δεκαεξασέλιδον μετὰ ἐξωφύλλου (ἐν ὅλῳ σελίδος 20 κατὰ Σάβ-βατον), καὶ ἐνεγράψαν εἰς τὸ Μητρώον τῶν Συνδρομητῶν τοῦ 1899 καὶ οἱ ἐξῆς κατὰ σειράν:

[Συνέχεια ἐκ σελίδος 244]

46. Ἐλένη Ἰωάν. Κυρίνη, Πειραιῶς.
47. Ἰσμήνη Κλεαν. Ζάννου, Ἀθηνῶν.
48. Ἀλεξ. καὶ Δημ. Στεφ. Συριώτης, Ἀθηνῶν.
49. Ἡ Αὐτοῦ Βασιλικὴ Ὑψηλότης ὁ Βασιλόπαις ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ.
50. Σπυρίδων Ἰωαν. Μπόλινος, Τριπόλεως.
51. Ἰωάννης Ι. Σουρμελῆς, Κερασσοῦντος.
52. Ὁδυσσεὺς Δρ. Λύδδης, Ἀλεξανδρείας.
53. Ἐλένη Σκλάβου, Σμύρνης.
54. Στέφανος Κ. Τριανταφύλλου, Καβάλλας.
55. Ἐλένη Ν. Τρεπεκλή, Χαλκίδος.
56. Γεράσιμος Δρ. Ἐσολιν, Βόλου.
57. Ὀτιλία Π. Λινδερμάντερ, Ἀθηνῶν.
58. Μιλτιάδης καὶ Δανιὴλ Κ. Παπᾶ, Γαλαζίου.
59. Ἰωαν. καὶ Παναγ. Κ. Κουταλιῆς, Ἀθηνῶν.
60. Ἐμμανουὴλ Ἰωαν. Τσουδερὸς, Ἀθηνῶν.
61. Δημήτριος Ι. Δρόσιος, Σκοπέλου.
62. Ἐλένη Ἀλ. Σούτσου, Ἀθηνῶν.
63. Ἀριστοτέλης Γ. Καμπάνης, Πειραιῶς.
64. Ἰωάννης Δ. Δούμας, Ἀθηνῶν.
65. Mrs Agnes Mauro, Cheltenham Ἀγγλίας.
66. Κωνσταντῖνος Κ. Λαδοπούλου, Γενεύης.
67. Σμαράγδα Α. Λαδοπούλου, Σύρου.
68. Ἐλένη Γ. Λαμπρόν, Ἀθηνῶν.

[Εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον
οἱ μετὰ τὴν 30 Ἰουλίου ἐγγραφησόμενοι]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Σκέψις τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, ἐν στιγμῇ ἄκρας μελαγχολίας.

— Τί ἄσχημον πρᾶγμα ποῦ εἶνε νὰ μὴν ἔχῃ κανεὶς γένεια! Νά, παραδείγματος χάριν, χθές μ' ἐκτύπησε ὁ μπαμπᾶς, γιατί, μοῦ εἶπεν, εἶ-μαι ἀγενής...

Εἰσάγει ὑπὸ τοῦ Τρομάρα

ΔΙΑΔΟΧΗ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΤΗΝ 29ην Ἰουλίου, ἡ Αὐτοῦ Βασιλικὴ Ὑψηλότης, ὁ Βασιλόπαις Χριστοφό-ρος, ἐώρτασε τὴν ἐπέτειον τῶν εὐτυχῶν Γενε-θλίων Του, εἰσελθὼν εἰς τὸ ἐνδέκατον τῆς ἡλι-κίας Του ἔτος. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ ἡ Διά-πλασις ἀπευθύνει πρὸς τὸν σεπτὸν τῆς Φίλον θερ-μότερα συγχαρητήρια καὶ ἐγκαρδιωτάτας εὐχάς, διαβιβάζει δὲ πρὸς Αὐτὸν παρόμοια καὶ ἐκ μέ-ρους τῶν ἀπανταχοῦ πολυπληθῶν φίλων τῆς, γνωρίζουσα πόσον εὐλαβῇ ἀγάπῃν τρέφουσιν οἱ Ἑλληνόπαιδες, πρὸς τὸν ὑψηλὸν αὐτῶν Συν-δελφον.

Ἰδιαίτερως χαίρει ἡ Διάπλασις, διότι τὰ γε-νέθλια τοῦ Βασιλόπαιδος φέτος συμπίπτουν μὲ τὴν ἐγγράφῃν Αὐτοῦ εἰς τὴν Στήλην τῆς Τιμῆς. Μόλις ἡ εἰδοσις τῆς περὶ Αὐξήσεως προτάσεως ἔρθε εἰς Πετροῦπολιν, ὅπου διαμένει ἤδη ὁ Βασιλόπαις, ἀμέσως ἔσπευσε νὰ διαμνησθῇ εἰς τὸ Γραφεῖόν μας, ὅτι τὴν ἐπιδοκιμαζέται πληρέ-στατα, καὶ νὰ ἐγγραφῇ μετὰ χαρᾶς, δίδων οὕτω μέγα καὶ ὑψηλὸν παράδειγμα εἰς ὅλους τοὺς Ἑλληνόπαιδας περὶ τοῦ τί ὀφείλουν νὰ πράττουν εἰς τὴν περίστασιν ταύτην. Καὶ ἡ Διάπλασις, συγ-κεκινημένη διὰ τὸ νέον τοῦτο δέγμα τῆς ὑψηλῆς ἐκτιμήσεως, εὐχεται εἰς τὸν ἀγαπῆτον Βασιλό-παιδα, οὕτω νὰ ἐνθαρρύνῃ εἰς ὅλην Του τὴν ζωὴν τὰ καλὰ ἔργα καὶ οὕτω πρῶτος νὰ διδῇ πάντοτε τὸ παράδειγμα τῆς ὑποστήριξεως πρὸς πραγμά-τωσιν πάσης προόδου, ἐπ' ἀγαθῷ τῆς ἑλληνικῆς πατρίδος.

Τὸ ψευδώνυμον, τὸ ὁποῖον σοῦ ἐξέλεξα, *Ο. Μ. Γιαλλινᾶ*, θὰ σοῦ ἀνήκῃ. Ἀλλ' εἶνε δι-καιώμα σου νὰ μὴ τὸ μεταχειρίζεσαι πάντοτε, ἀλλὰ μόνον ὅταν ὀλέγῃς. Πρὸς τοῦτο ἀρκεῖ νὰ τὸ σημειώσῃς ἢ νὰ μὴ τὸ σημειώσῃς πλησίον τοῦ ὀνόματός σου εἰς ὅ,τι μοῦ στέλλεις. Καὶ ἂν μὲν τὸ σημειώσῃς θὰ ἐννοῶ ὅτι θέλεις νὰ κάμω χρῆ-σιν τοῦ ψευδωνύμου σου, ἂν δὲ τὸ παραλείψῃς, θὰ ἐννοῶ ὅτι θέλεις νὰ κάμω χρῆσιν τοῦ ὀνόμα-τός σου. Οὕτω κάμουν ὅλοι.

Ἡ ἀπάντησις εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τοῦ Δη-γίματος, *Μπουμπουνισμένο Μυαλὸ*, γράφεται ἐπὶ κοινῷ χάρτῳ· μόνον διὰ τὰς Λύσεις ὁμοί-ως, ὅτι τὸ κάθε τί πρέπει νὰ γράφεται εἰς χωριστὸν χαρτί, καὶ ὅχι μαζὶ μὲ τὴν ἐπιστολήν, ὅπως μοῦ στέλλεις σήμερον τὰς Ἀσκήσεις σου. Σ' εὐ-χαριστῶ δι' ὅσα γράφεις ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς δημο-σιεύσεως τοῦ «Χάρτου τοῦ Νοτίου Πόλου» κα-θὼς καὶ τοὺς φίλους σου.

Ἀτρομέτης Σπαρτιάτα, δὲν εἶχα ὁρίσῃ ἡμέ-ραν ἐκδόσεως διὰ τὸν «Πρόαντα τὸν Νικίου» εἶπα μόνον ὅτι θὰ ἐκδοθῇ τὸν Ἰούλιον. Ἐλογά-ρισσα ὁμως χωρὶς τὸν Τυπογράφον καὶ τὸν Τσιγ-γογράφον, καὶ ἰδοὺ δὲν ἀκόμη τὸ βιβλίον δὲν εἶνε ἐτοιμὸν. Τὴν ἡμέραν τῆς ἐκδόσεως τοῦ θὰ τὴν ἀναγγέλλω προσεχῶς.

Λαμπρὰ εἰς τὰς ἐπελάσεις τοῦ ὁ Δελφὶν τοῦ Ἐδείου, μόνον ποῦ δὲν ἐφώναζε πολὺ. Καὶ ὁ πατέρας του ὅχι μόνον τὸν ἐνέγραψεν εἰς τὸν «Πρόαντα» ἀλλὰ τοῦ ἡγόρασε καὶ ἕνα ὥρατο ἡλόγακι τῆς ἱππασίας, διὰ τὴν ὁποίαν ὁ Δελφὶν τοῦ Ἐδείου τρελλαίνεται. Νὰ εὐτυχισμένο παιδί!

Τί με μέλει, ἔλαβα τὴν ἐπιστολήν σου — ριγιάζεσαι μὲ ποῖαν χαρὰν, κατόπιν τῆς μα-κρᾶς καὶ ἀνεξηγήτου σιωπῆς σου — καὶ συνεμφο-ρῶν. Σ' εὐχαριστῶ θερμῶς, καθὼς καὶ τὴν Δελφί. Σοῦ, διὰ τὸν νέον συνδρομητὴν, ὁ ὁποῖος

διαφέρει ἀπὸ ὅλους τοὺς ἄλλους. Καὶ πραγ-ματικῶς! ἕνας κύριος ἡλικιωμένος καὶ πεπα-τευμένος καὶ ποιητὴς — τὸ ὄνομά του δὲν μου ἦτο ἄγνωστον, — καὶ νὰ γίνῃ συνδρομητὴς μου καὶ νὰ με ἀναγνώσκῃ... ἂ, μεγάλη τιμὴ δι' ἐμέ καὶ διὰ τὸν κύκλον μας!

Καλικάντζιρε, χαίρω ποῦ ἀπεράσεις νὰ λαμβάνῃς μέρος εἰς ὅλους τοὺς διαγωνισμοὺς καὶ νὰ φαίνεσαι συχνὰ εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν. Σὲ παρακαλῶ ὁμως νὰ ἐκλέγῃς ἐν ἄλλο ψευδώνυμον πρὸς ἀντικατάστασιν τοῦ παλαιοῦ, διότι *Μέγας Ναπολέων* εἶνε ἡδὴ ἄλλος φίλος μου. Ἐως τότε, ἀναβάλλω καὶ τὴν δημοσίευσιν τῶν προτά-σεών σου, τὰς ὁποίας ἤθελες μὲ νέον ψευδώνυ-μον.

Τὴ χαριτωμένη ἐπιστολὴ τῆς Καρδερίνας, διὰ τῆς ὁποίας μοῦ περιγράφει τὸ μέχρι Τραπεζοῦν-τος ταξιδίον τῆς! Ἐπεβίβασθαι τῆς: «Ἰωνίας» ἐκ Πειραιῶς καὶ ἐπεσκέψῃ διαδοχικῶς Χίον, Σμύρνην, Μυτιλήνην, Δαρδανέλλια, Κωνσταν-τινούπολιν, Νικομήδειαν, Ἀμισόν, Κερασσοῦντα καὶ Τραπεζοῦντα· καὶ ἀπὸ ἐκεῖ πάλιν διὰ τοῦ ἰδίου δρομολογίου, ἀντιθέτως, ἐπέστρεψεν εἰς Πει-ραιᾶ. Τὸ ταξιδίον διήρκεσε 18 ἡμέρας καὶ φαν-ταστικῶς πλέον τὸ ἐντυπώσεως ἀπεκόμισεν ἡ Καρ-δερίνα ἀπὸ τόσα μέρη. Ἐνα δᾶσος μάλιστα εἰς τὴν Νικομήδειαν πόσιν τῆς ἤρесе! «Πλάτανος, ὀρθὴ καὶ ἄλλα γιγαντιαία δένδρα — μοῦ γράφει, — τὸ ἔσχημάτιζαν, πυκνοὶ δὲ καὶ ἀκανθώδεις θάμνοι ἡμιδοκίον πανταχόθεν τὴν δίοδον. Δι' πε-λώρια πετρίδες, αἱ καλύπτουσαι τὸ ἔδαφος, ἔρθανον μέχρι τῆς ὀψέως μας, τοὺς δὲ κορούς τῶν δένδρων ἀπέκρυπτον περιπλοκάδες καὶ κισσοί. Παντοῦ ἐρημία καὶ ἀγριότης. Ἐνὸμια δὲ εὐρί-σκομαι εἰς κανὲν ἐκ τῶν δασῶν ἐκείνων τῆς Σουμάρας, τῶν περιγραφομένων εἰς τὸ «Παίδιον τῶν Δασῶν» καὶ ἐπεριμένα ἀπὸ στιγμῇ εἰς στιγ-μὴν νὰ ἴδω παρούσασθαι ἐνώπιόν μου καμ-μίαν τίγριν ἢ τοῦλάχιστον κανένα οὐραγοτάγγον.»

Χλόη τοῦ Κηφισοῦ, σὺ ἀπὸ τῆς μετὰ τὰ ὁ-ρατὰ πράγματα ποῦ γράφω, αὐτὸ δὲν εἶνε τὸ ψευδώνυμόν σου; Διατί ζητεῖς νὰ τὸ ἀλλάξῃς καὶ μάλιστα μὲ ψευδώνυμον ἀνῆκον εἰς ἄλλην φίλην σου; Ἄν ἐπιμένῃς, διὰ εἶς κανὲν ἄλλο. «Εἰς τὸν ἀνέμῳ τὴν πνοὴν τὰς πτέρυγας ἐκτείνω — μετρῶ τοῦ χρόνου τὴν ζωὴν, ἀκέραιον ἂν μείνω. Ὀ λυσις: Ἀετός» — ἔτος, Δεκαπέντε πρέπει νὰ μοῦ ἔσται αὐτὸ τὸ ἀντικείμενόν τῶρα τελευταῖον. Ἀπὸ ποῦ τὸ ἐκλεψῇ ὁρᾷ γε; Καὶ διατί μ' ἐπῆραν διὰ κλεπταποδοχόν; Δὲν εἶπα ὅτι θέλω πρωτοτόπιον Πνευματικῆς Ἀ-σκήσεως; — Καμμίαν φορὰ τὴν παθαίνω, εἶνε ἀ-λήθεια! ἀλλὰ τὰς περισσοτέρας ἡ ἀπάτη ἀνακα-λύπτεται καὶ... ρίπτειται εἰς τὸ καλάθ. Νὰ το ἡξήσω.

Κίλλις τὰ ἐνόντες, *Δημήτριε Δρίδα*. Τὸ ζῶν τοῦ Διαγωνισμοῦ τοῦ Δηγίματος εἶνε μία πονηρὰ Ἀλώπηξ. Τὸ διήγημα μάλιστα δύναται νὰ τιτοφορηθῇ· ὁ ὁ Εὐλοκόπος καὶ ἡ Ἀλεπού. «Τώρα πλέον πιστεύω — μοῦ γράφει ὁ *Ψάλ-λων Ρύαξ*, — δὲ ὑπάρχει κανεὶς ποῦ νὰ εὐρίσκῃ τὴν στήλην τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων ἀναι-μικήν. Μετὰ τὸν Λούσιον, τὸ πρωτοτυπώτατον Ἀρχιζέλιον καὶ ὁ στυφνὸς Χαλασμός Κο-σμοῦ τῆς ἔχυσαν τὸσον αἷμα, ὥστε φοδοῦμαι μὴ-πως πᾶσι ἀπὸ ὑπεραίμια.» Καὶ ποῦ νὰ ἰδῇς ἀκόμη!

Ἀσπρο Λαγουδάκι, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐξέλεξα. Ὅσα λέγεις καὶ περισσοτέρα ἀκόμη θὰ γίνων, ὅταν σὺν Θεῷ, ἀπὸ τοῦ 1899 θὰ εἰσελθῶμεν εἰς τὴν Γ' Περίοδον.

«Μετὰ τὴν ἐπιστολήν, τὴν ὁποίαν ἔγραψε τὸ Χρυσόφωρο — μοῦ γράφει ἡ *Ἡμερος Περι-στερά*, — πᾶς δισταγμός πρέπει νὰ ἐκλείψῃ. Ἐγὼ ἤθελα ἂν ἦτο δυνατόν νὰ σοῦ στείλω πρῶ-τὴ τὸ Δελτίον τῆς Ψηφορίας· ἀλλὰ θὰ μ' ἐ-πρόβλεπον βεβαίως ὅτι ἐν Ἀθήναις συνδρομηταὶ σου. Δὲν βιάπεις ὁμως! Σοῦ το στέλλω καὶ ἂς ἔλθῃ ὀλίγον ἀργά. Κάλλιον ἀργὰ παρὰ ποτέ.»

Δὲν δύναμαι, *Βέγγια*, νὰ σοῦ ἀπαντήσω τῶ-ρα, χωρὶς νὰ ὑποβληθῶ εἰς μεγάλον κόπον. Ἐ-

χε ὀλίγην ὑπομονὴν νὰ τελειώσῃ τὸ Εὐρετή-ριον, καὶ τότε θὰ δημοσιεύσω ὅλους τοὺς ὀρεῖ-λοντας Μ. Μυστικά. Ἐκ τοῦ πίνακος τοῦτου θὰ ἰδῇς ἂν ἐστέλῃσαν τὰ τετράδιά σου, ἢ ἂν ἐ-χάθησαν εἰς τὸ ταχυδρομεῖον.

«Ὅλοι οἱ μισοναμάδες τῆς Πρωτοχρονιάς — μοῦ γράφει ἡ *Μαρίδα τοῦ Εὐρίπου*, — θὰ ἐξευ-τελισθοῦν, ὅταν φθάσῃ ἡ διπλὴ Διάπλασις.» Ἐξοχόν! Καὶ παρακάτω: «Ἦτο δυνατόν νὰ ν-εχθῶμεν καὶ νάκοῦσώμεν μὲ ἀδιαφορίαν, ὅτι οἱ Βούλγαροι κατῳρῶσαν νὰναπτύξουν περιοδικὸν ἀνώτερον τοῦ ἰδικοῦ μας; Μεγάλῃ ἐντροπῇ διὰ τοὺς φίλους σου, ἀγαπητὴ Διάπλασις!» Τώρα πλέον ὅχι· μετὰ τὴν Ψηφορίαν, ἐτελείωσαν ὅλα...

— Ὁ δὲ *Ἀρχιναύαρχος Θεμιστοκλῆς* γράφει: «Δέν το ἀνέχομαι, ἀγαπητὴ μου, οἱ Βούλγαροι νὰ φροντίζουν περισσότερο περὶ τῆς προόδου τῶν ἡμεῶν. Ἡ Ἑλλὰς ὑπῆρξεν ἡ κοίτις τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῶν γραμμάτων, ἐξ ἧς ὅλα τὰ ἔθνη ἐδιδάχθησαν καὶ ἐμορφώθησαν. Τῶ-ρα δὲ ἄλλα ἔθνη καὶ κρατίδια, ὡς ἡ Βουλγαρία, νὰ φαίνωνται ἀνώτερα τῆς διδασκάλου τῶν; Ἀρ-φανώμεν λοιπὸν δραστηρίως, φιλόμουσοι, ἐνεργ-ητικοί, φιλοπρόδοι, καὶ ἂς πρᾶξωμεν πᾶν τὸ δυνατόν διὰ νὰ πραγματοποιηθῇ τὸ μέγα ὄνει-ρόν μας!»

Νεράϊδα τοῦ Ἀλφειοῦ, καὶ φέτος λοιπὸν εἰς τὴν Ἀνδρὸν τὴν ἀγαπῆτήν σου; τί καλὰ! Πε-ριμένω πάλιν τὰς ἐντυπώσεις σου καὶ τὰς ὁ-ρατὰς ἐκείνας περιγραφὰς σου.

Βεβαίως, *Ἀγαθὸν Ρόδον*, δὲν πταίεις ἐὰν ἔμεινες ὅπως εἰς τὰ μαθήματα, ἀρ' οὐ εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον οὔτε σχολεῖα καλὰ ὑπῆρχον, οὔτε διδάσκαλοι. Ἐγίνε καλὰ τὸ χέρι σου;

Γαλαρὴ τοῦ Αἰγίου, ἡ ὑπ' ἀριθ. 422 «Τρι-πλὴ Ἀχροστογίς» εἶνε ἰδική σου, μολοντοῖ ἐ-δημοσιεύθῃ μὲ τὸ ψευδώνυμον τῆς *Φιλέργου Κόρης*. Ἐγίνε λάθος, διότι δὲν εἶχε ὑπογράψῃ τὰς Πνευματικὰς σου Ἀσκήσεις, καὶ σε εἰδο-ποιῶ διὰ νὰ μὴ παραξενευθῇς. Τὸ ὑπόλοιπον τῆς συνδρομῆς σου ἔλθῃ.

Ἀρίων Μνηστραῖτε, δὲν εἶχες σημειώσῃ τὸ ψευδώνυμόν σου, καὶ δι' αὐτὸ σὲ ἀνέφερα μὲ τὸν ὀνόμα σου. Τὸ νὰ σε εἰδοποιήσω ὁμως, ὅτι ὁ-φείλεις τῶσα ἢ τόσα λεπτά, δὲν εἶνε καμμία κατηγορία, φίλε μου· εἶνε ἄλλῃ εἰδοποίησις, χω-ρὶς καμμίαν σημασίαν, ἡ ὁποία ἐπίσης γίνεται πρὸς ὅλους δοθεῖσας περιστάσεις — καθὼς βέβαια βλέπεις συχνὰ εἰς τὴν Ἀλλη

δέχομαι μετά χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς μου τοὺς νέους μου φίλους: **Σαλαμίτιον Σπογγαλίεα** (Δ. Σ.) **Ἀντάρτην** (Σ. Δ.) **Φιλέρημον Τρυγόνα** (Δ. Π.) **Μικρὸν Ποιητὴν** (Δ. Χ.) **Ἀπόρμητον Λέαινα** (Π. Μ.) **Θερμὴν Βροχὴν** (Δ. Β.) καὶ **Πλοῖον τοῦ Δουράβεως** (Ν. Χ.)

Ἀδπαδμοί, πληροφθορίαι: παραλείπονται σήμερον ἐλλείψει χρόνου, ὅσοι εἶχαν στείλῃ πρὸ τῆς 26 Ἰουνίου, ἃς λάβουν τὴν καλωσύνην νὰ τὰς ἐπαναλάβουν, ἀλλὰ... χωρὶς παράπονα. Ψηφίσατε τὴν Πρότασιν τῆς Αὐτῆς-σεως νὰ ἔχωμεν τόπον δι' ἅλα

Μικρὰ Μυστικά ἐπιθυμοῦν νὰν-ταλλάξουν: Τὸ **Παραδίσιον Πτηνὸν** μετὰ τὴν Ἀμυδρὰν Λάμψιν, **Χρυσόμαλλον Λέοντα**, **Γίδον τῆς Νυκτός** καὶ **Λευκὴν Περιστερὰν** — ὁ **Δυρεντὸς** μετὰ τὴν **Εὐτέρπην**, **Ἀνατέλλονσαν Σελήνην** καὶ **Κόρην τοῦ Ζαλόγκου** — τὸ **Ἄρθος τῆς Ἰαπωνίας** καὶ τὸ **Ἄρθος τῆς Αὐγῆς**, **Ἄρθος τῆς Εὐαισθησίας**, **Δὸν Κολοκυθάρ Πατέρα**, καὶ **Ερμὴν τοῦ Πραξιτέλους** — **Σέλενκος ὁ Κεραυνὸς** μετὰ τὸν **Τοῦμ-Περερά-Μουζέ** — ἡ **Χρυσούλα Θ. Παπαγοπούλου** μετὰ τὴν **Μαρίαν Χριστοφ** καὶ **Ἀσπασίαν Δημητρίου** — ὁ **Τάνταλος** μετὰ τὴν **Νεαράν Καλλιτέχνηδα** — ὁ **Ερμὴς τοῦ Πραξιτέλους** μετὰ τὸν **Λούσιον Ταταγαίαν Κόρην**, **Μικρὸν Τυμπανιστὴν** καὶ **Ἀνθιμμένην Λυγαριά** — ὁ **Ἰππότης τῆς Εὐλεινῆς Μορφῆς** μετὰ τὸν **Χρυσόμαλλον Λέοντα** μετὰ τὴν **Ἰπποβρύχιον Ἀμυρὰν** — ὁ **Σπύριος Κάσιος** μετὰ τὸν **Ἰωάννην Γ. Μπούμπουλην**, **Πίφ-Πίφ** καὶ **Ναυτοπούλα** — ὁ **Λαδομένος Πορτικὸς** μετὰ τὸν **Παπνοτωμένον Γάτον**, **Ξερηνεμένην Συριατὴν**, **Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα**, **Βασίλεα τῶν Κυκλάδων** καὶ **Μέλλουσαν Καλλιτέχνηδα** — ὁ **Ἀρχιναύαρχος Θεμιστοκλής** μετὰ τὴν **Φιλοπάτριδα Ἰάδα** καὶ **Ὀλυμπιονίκην** — ὁ **Πατρίκιος τῆς Αὐγούστης** μετὰ τὸν **Ποιητικὸν Νάρκισσον** καὶ **Ναυτοπούλα** — ἡ **Ναῖας** μετὰ τὸν **Λούσιον** καὶ **Ἰριδα** — ὁ **Χιονοσκεπὴς Ταῦρετος** μετὰ τὸν **Τρεχαγρενόπουλον**, **Ἑλληνικὴν Σημαίαν** καὶ **Ἀρχιζιζάνιον** — ἡ **Λευκὴ Πόλις** μετὰ τὸν **Δουκίσσαν** — τὸ **Γλυκὸ Φιλάκι** μετὰ τὸ **Ταπεινὸν Ἴον** — τὸ **Ἀσπρὸν Λαγονόδι** μετὰ τὸν **Τρεχαγρενόπουλον**, **Ζωρζὴν Νεγρεπόντεν**, **Ναυαρχον τῆς Βαρέλας** καὶ **Ν. Λίβα** — ὁ **Μικρὸς Τυμπανιστὴς** μετὰ τὸν **Χρυσόφαρον**, **Φωτοδόλον Τόκον**, **Ἰόνιον Πέλαγος**, **Ἀσπροσταμίτην** καὶ **Κυματίζουσαν Θάλασσαν** — ὁ **Δημήτριος Δρίβας** μετὰ τὴν **Μαρίαν Καλάρη**, **Χριστίαν Γερουσίαν** καὶ **Ἀνδριάναν Βλασοπούλου** — ὁ **Μπάμ Μπουμ** μετὰ τὸν **Τρεχαγρενόπουλον**, **Πῶστα περὶς**, **Μὴν ταρωτῆς**, **Ἑθνικὸν Ὑμνον** καὶ **Νεαράν Καλλιτέχνηδα** — ἡ **Χλόη τοῦ Κηφισοῦ** μετὰ τὸν **Δὸν Κολοκυθάρ Πατέρα**, **Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα** καὶ **Λάμποντα Ἀστέρην** — τὸ **Τί με μελεῖ** μετὰ τὸν **Ἀπότομον Βράχον**, **Ἡφαιστον** καὶ **Μυλαίδη** — ἡ **Ερυσθὰ Θάλασσα** μετὰ τὴν **Μέλλουσαν Καλλιτέχνηδα** καὶ **Φιλέλληνα Μικρασιάτην** — ὁ **Νέος Ἡρακλῆς** μετὰ τὸν **Ἀγγελον τῆς Εὐτυχίας**, **Ὀνειροπόλον Καταφύγιον Σανθὴν Νησιοτοπούλα**, **Ἑλληνικὸν Τορπιλλοδόλον**, καὶ **Κεραυνόβωλον Δία** — τὸ **Ὀνειροπόλον Καταφύγιον** μετὰ τὴν **Ζαππίδα**, **Ἀλέξανδρον Οἰκονομίδη**, **Ναῖαδα**, **Ἀντίο Μαστέλλο** καὶ **Ρωσικὴν Καραμέλαν** — ὁ **Νοσταλγὸς Ἑλληνα** μετὰ τὴν **Ἀγραίαν Ἀρτεμιν**, **Τοξότιδα Ἀρτεμιν**, **Ἑθνικὸν Ὑμνον** καὶ **Μαρίαν τοῦ Ἑθρίπου**.

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους τῆς: **Μέλαινα**

Ἀστέρη (θὰ το ἴδῃς εἰς τὴν κρίσιν) **Χρυσὴν Βεργίτσαν** (ἔλαβα τὴν Ἀσκήσιν σου· ἀλλὰ ποῦ εἶνε ἡ λύσις τῆς; πρέπει νὰ ἔχω καὶ τὴν λύσιν, διὰ νὰ ἴδω ἂν εἶνε ἕξια δημοσιεύσεως) **Ἐρυσθὰν Θάλασσαν**, **Ἀειθαλὲς Ῥόδον**, **Ὀρφέα** (μετὰ τὰ θερμότατα συλλυπητήριά μου διὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀγαπητοῦ σου πάππου) **Ἐρεχθεῖον** (ἐφύλαξα τὴν ὁραίαν ἐπιστολήν σου διὰ νὰ δημοσιεύσω ἕν ἀπόσπασμα εἰς τὰς Γνώμας Συνδρομητῶν τοῦ Πανηγυρικοῦ Δευκώματος) **Πορτικόν**, **Ἑλληνικὸν Αἶσθημα**, **Οἶον**, **Ἀετὸν τῆς Ἰδῆς** (σε συγγαίρω διὰ τὴν προαγωγήν καὶ σ' εὐχαριστῶ δι' ὅσα καλὰ γράφεις) **Πλοίαρχον Λάρ Γκν** (εὐχομαι καὶ ἐγὼ νὰ βραβεύῃς) **Μπάμ-Μπουμ**, **Γοττοφρέδον Βυλλίονον**, **Νύμφην τοῦ Βορρά** (ἀλήθεια· ὅχι καλωσύνη) **Δουκίσσαν** (ἀπατάσαι· ἡ «Σφίγξ τῶν Πάγων» δὲν εἶνε μόνον δι' ἀγῶρια εἶνε δι' ὅλον τὸν κόσμον, διὰ μικροῦ καὶ διὰ μεγάλου· ἄρχισε νὰ τὴν διαβάξῃς, νὰ ἴδῃς πῶς θὰ γλυκαῖς) **Φωτοδόλον Ἀκτίνα** (ποῦ ἀπὸ τὸν ἐνθουσιασμόν τῆς διὰ τὴν Ψηφορίαν τῆς ἐπιτάσῃ καὶ γλώσσα καὶ γέρια καὶ μυαλὸ, ὥστε μόνον ὀλίγας γραμμάς μοῦ ἔγραψες) **Ζοφερόν Μεσαίωνα** (μὴ περιμένῃς πρῶτα τ' ἀποτελέσματα ἀνὰ ἰδῆς τῆς προκοπῆς σου· διότι δὲν ἤξεύρω ποτε θὰ δημοσιεύθουν) **Γλυκὸ Φιλάκι** (σοῦ εὐχομαι πᾶσαν προκοπὴν καὶ εὐτυχίαν εἰς τὴν νέαν σου διαμονήν, ἐλπίζω δὲ ὅτι θὰ με ἀγαπᾷς καὶ μακρόθεν ὅσον καὶ ἐκ τοῦ πλησίον) **Τύρινθα** (τὰ ἔλαβα καὶ εὐχαριστῶ) **Νικόλαον Πλατῆν** (ἔλαβα ἀπὸ Μακαριάδην) **Λευκὴν Πόλιν**, **Ὀδυσσεά Γ. Λύδην** (ὅλοι σε ἀντασπάζονται) **Ἀδελφὴν τοῦ Ἑλέου** (σε συγγαίρω διὰ τὸν προβιβασμόν) **Ναῖαδα** (καὶ τὴν ἰδικήν σου ἐπιστολήν, τὴν ἐφύλαξα διὰ τὸ Πανηγυρικὸν Δευκώμα) **Χιονοσκεπὴ Ταῦρετον** (ἐχαρην πολὺ διὰ τὴν γνωρίμιαν ὅλης τῆς ἀγαπητῆς σου οἰκογενείας τὴν ὅποιαν ἀσπάζομαι· διὰ τὸ λεύκωμα στείλε ὅσας καὶ ὅσων γνώμας θέλεις) **Γαβριὴλ Κορβισιάνον** (εὐχαριστῶ διὰ τὴν τόσο θερμὴν ἀγάπην· ἀλλὰ ἤθελα νὰ μοῦ ἔγραψες συχνότερα) **Πατρίκιον τῆς Αὐγούστης** (ἀλληλογραφίαν μόνον μεταξὺ ὁμοφύλων ἐπιτρέπεται) **Μέλαινα Ἰππότην** (ἐστείλα· ἦτο λάθος τοῦ διεκπεραιωτοῦ· σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς συστάσεις σου καὶ ἀναμένω τὸ ἀποτέλεσμα αὐτῶν) **Λαδομένος Πορτικὸν** (πολὺ καλὰ σοῦ εἶπεν ὁ μπαμπᾶς σου· νάκουῃς πάντοτε τοὺς μεγαλητέρους· ἐπειτα ἦτο δυνατόν νὰ ἐκλέγῃς βιβλίον ἄνθρωπον) **Τέττιγα τῆς Ἀχαιᾶς** (ὅλα μαζί, τὸ ἴδιο χαρτί; μὰ δὲν εἶπα ὅχι;) **Ἰππότην Γουλιέλμον** (εἰς τὴν ἐρώτησίν σου ἀπαντῶ ναι) **Σκουλήκι τῆς Γῆς**, **Ἄρθος τῆς Αὐγῆς** (τὸ ζήτημα αὐτὸ ἔχει κανονισθῇ πλέον· ἕκαστος εἶνε ἐλευθερὸς νὰ φανερώσῃ ἢ ὅχι τὸν ὄνομά του, ἐκτὸς ἂν προηγηθῇ συμφωνία, ἥτις νὰ τὸν ὑποχρεῖται νὰ το φανερώσῃ) **Λυρικὸν Ποιητὴν**, **Φιλόμουσον Παῖδα** (θὰ ἴδῃς ὅτι ἔκαμες τὴν λαμπροτέραν χρῆσιν τῶν χρημάτων σου, μάλιστα ὡς φιλόμους πού εἰσαι, ὄνομα καὶ πράγμα) **Κωστ. Σ. Βιδόπουλον** (ὅχι· τὸ ποσὸν ἦτο ἐπαρκές) **Ἰππότην τῆς Ἑλευνῆς Μορφῆς** (εἰμὲθα σύμφωνοι· μὴ ἀμφιβάλλῃς διὰ αἱ ἐπιστολαὶ σου μ' εὐχαριστοῦν πολὺ) **Πέτρον Θ. Γρυπάρην** (σε συγγαίρω διὰ τὸν βαθύ) **Ζεβάρ**, **Ροβινσώνα Κροῦσον** (ἔφειδες 50 λεπτά διὰ τὴν νέαν διέθυσιν) **Τάνταλον** (πεῖσε τὸν λοιπὸν!) **Ερυσθὰν Καμέλιαν** (σ' εὐχαριστῶ διὰ τοὺς τόσο θερμούς καὶ ἐνθαρρυντικούς λόγους) **Πρωτομαγιά** (τί κρίμα νὰ μὴ ἔχω σήμερον τόπον διὰ πληροφορίας!) **Ἀετομάχον** (ποῖον ἄλλο τὸ αἶτιον, παρὰ ἡ ἀμέλεια τοῦ ταχυδρομικοῦ διανομῆς; σ' εὐχαριστῶ) **Μικρὸν Τυμπανιστὴν**, **Ἀνδρέαν Πρίντελιν**, **Πτηνὸν τῆς Ερμῆον** (εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον θὰ δημοσιεύσω τὸ μυστικὸν τῆς Μαργαρίτης, καὶ τότε θὰ ἴδῃτε ὅλοι ἂν τὴν ἡύρατε σωστὰ ἢ ὅχι.)

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 26 Ἰουλίου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' ὅσας στέλλονται μέχρι τῆς 13 Σεπτεμβρίου

Ὁ γάρ τις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου δεῖται, νὰ γράψῃ τὰς λύσεις τῶν οἱ διαγωνιζόμενοι, πλεῖται ἐν τῇ Γραφεῇ μας· εἰς φοιτῆται, ὡς ἵσταται· περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται σφ. 1.

426. Δεξιγοφός.

Ἐνας φθόγγος μουσικῆς
Μ' ἔνα βασιλεῦ τρελὸν
Καὶ μ' ἕν ἄλλο ἀκόμη... ὦν,
Κατεβαίνου ἔσθ' ἰαλὸν
Γιὰ νὰ κάμουν καὶ εἰ τρεῖς
Τί νομίζετε; — Δουτρὸν!

Εἰστέλη ὑπὸ τοῦ Χηλάρου Κόσμου

427. Στοιχειοδότης.

Τὴν εὐχήν μου θὰ σου δώσω, ἂν καὶ σὺ δὲν με
[πειράξῃς.
Ἀλλὰ θὰ σε τυραννίσω, τὸ κεφάλι μου ἂν ἀλ-
[λάξῃς.

Εἰστέλη ὑπὸ τοῦ Αἰθαλοῦ Ῥόδου

428. Ἀναγραμματισμός.

Τοῦ ναύτου τὸν σωτήρα ἂν ἀναγραμματίσῃς.
Ἐστὸ κύμα θὰ τὸν εὕρῃς ἐπάνω, ἂν ζητήσῃς.

Εἰστέλη ὑπὸ Δριβίου

429. Ψαροκόκκαλον.

★ ★ ★ ★ ★
★ ★ ★ ★ ★
★ ★ ★ ★ ★
★ ★ ★ ★ ★
★ ★ ★ ★ ★
★ ★ ★ ★ ★
★ ★ ★ ★ ★
★ ★ ★ ★ ★
★ ★ ★ ★ ★
★ ★ ★ ★ ★

Νάντικατασταθῶσιν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμματί-
των οὕτως ὥστε νὰναγινώσκονται κατὰ σειρὰν·
πηγνόν, ἄνθος, σημείον τοῦ ὀρίζοντος, καρπός,
ἐντομον, νῆσος, μία τῶν Ὠκεανίδων, αὐτοκρά-
τωρ. — Σημειωτέον ὅτι ἐκίστη λέξις θὰ ἔξῃ
πέντε γράμματα καὶ θάρχηξιν ἐκ τοῦ σημείου τοῦ
ὁποῖον συνδέει τὰς γραμμάς πρὸς ἀλλήλας.

Εἰστέλη ὑπὸ τοῦ Τηλεκλείδου

430. Κεκρυμμένον Κυδύλλεον.

1. — Κίναρος, ἡ νῦν Κινάρα, νῆσος ἐστὶ τοῦ Αἰγαίου
2. — Ὅσιρις καὶ Ἰσις, δύο αἰγυπτιακαὶ θεότητες.
3. — Ὁ Πῶρος ἐνίκησεν τὸν Ὠκεανίδων, αὐτοκρά-
τωρ.
4. — Τῆς θεᾶς Ἡρας σύζυγος ἦν ὁ Ζεὺς.

Εἰστέλη ὑπὸ τοῦ Πηνου τῆς Ερμῆου

431. Φύρδον-Μίγδον

Ἡστέρι σκαδιστέεις στ' σανάτσελαιν κιρὰ
μυστάκι.

Εἰστέλη ὑπὸ τοῦ Χρυσόφρα Πακτωλοῦ

432.—436. Μαγικὴ Συλλαβή.

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος· ἐκάστης τῶν
κάτωθι λέξεων διὰ μίας συλλαβῆς, πάντοτε τῆς
αὐτῆς, σχηματίζουν ἄλλας τόσας λέξεις:

παῖαρ, σεισιόε, μέλας, ἄργος, ἄρα.

Εἰστέλη ὑπὸ τοῦ Ζωροῦ Μισαίνου

437.—439. Μεταμορφώσεις.

1. Ὁ κάδος διὰ 3 μεταμορφ. νὰ γίνῃ πῖθος.
2. Ἡ πόλις δι' 7 μεταμορφ. νὰ γίνῃ κόμη
3. Δι' πέτραι δι' 8 μεταμορφ. νὰ γίνουσι δῶρα.

Εἰστέλη ὑπὸ τοῦ Στεφάνου Κοτίνου

440. Ερῶντις.

Διὰ ποῖον γεγονὸς δὲν δυνάμει νὰ εἴπωμεν
ὅτι συνέβη εἰς τὰ τόσα πρὸ Χριστοῦ, ἢ εἰς τὰ
τόσα μετὰ Χριστόν;

Εἰστέλη ὑπὸ τῆς Γαλιανῆς τοῦ Αἰγίου

441. Μεθοδεῖς.

Διὰ τῶν μεσαιων γραμμάτων τεσσάρων Κρ-
τῶν, ὧν τὰ τρία Εὐρωπαϊκά, σχηματίζουν ἕν
ζῶον.

Εἰστέλη ὑπὸ τοῦ Τρομάρα

442. Ἑλληνοδύμνονον.

σο-ουε-οειο-αεῖη-ε-οειο.

Εἰστέλη ὑπὸ τῆς Φλόρας Αἰνίου τοῦ Σουλίου

443. Γρίφος.

Ο + α' = ριρα ΘΜ ἂν.

Εἰστέλη ὑπὸ τῆς Ἑτοιμορρέου Οἰκίας